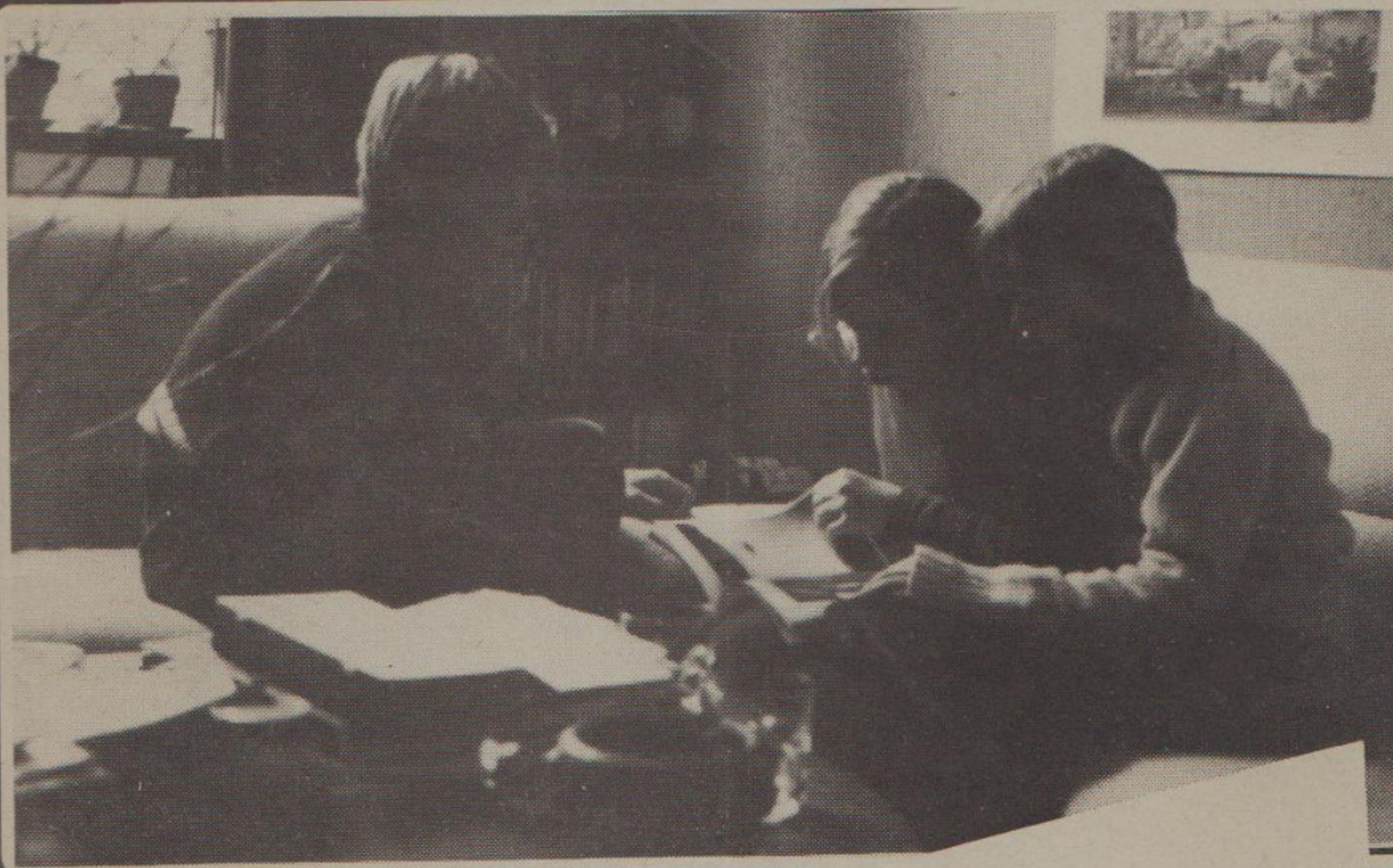

NIKS 9

november '82

maandblad van de
NVSH werkgroep

JEUGDEMANCIPATIE

Kinderboeken houden kind zoet
Kinderen kontra auto's
Jongerentelefoon

f3,50.

Kolofon

Adressen

Kinder telefoons

NIKS 6e jaargang No 8

Naar
Integratie
Kinder-
Seksualiteit

Uitgave

LANDELIJKE WERKGROEP JEUGD-
EMANCIPATIE van de NVSH

Administratie

NIKS
Postbus 6614
3002 AP Rotterdam

Redaktie

Hans Arts
Bob Ferguson
Gorrit Goslinga
Rik Wanders

Abonnementen

Voor 1982 kost een abonnement
f31,50. Toezending in blanco
envelop: f45,=.
Abonnementen kunnen elke
maand ingaan. Opzeggen vóór
1 januari.
Losse nummers kosten f3,50. Bij
toezending per post: f4,50.
Betalingen na ontvangst van
aksept-giro-kaart,
postrekening 3436887
NVSH-LWGJ, Utrecht

Advertenties

Tarieven:
Hele pagina: f65,=
Halve pagina: f35,=
Kwart pagina: f20,=
Regel-advertenties:
f0,60 per regel.
Advertenties die afbreuk
doen aan de beoogde functie
van het blad kunnen door
de redaktie worden geweigerd.

Overname artikelen

Alleen na schriftelijke
toestemming van de redaktie.

Druk

'De Woelrat', Boskoop.

Verspreiding

'Marnia', Boskoop.

Met "ingezonden" aangeduide
artikelen verwoorden niet nood-
zakelijkerwijs de mening van de
redaktie.

NVSH-ALGEMEEN

Nederlandse Vereniging voor
Seksuele Hervorming (NVSH)
Postbus 64
2501 CB Den Haag
tel. 070 - 46 97 09
Telefonische hulpdienst:
tel. 070 - 60 00 10

LWGJ

Landelijke Werkgroep
Jeugdemancipatie (LWGJ)
Postbus 132
5240 AC Rosmalen

Afdelingswerkgroepen Jeugdemancipatie / Pedofilie

Amsterdam	Blauwburgwal 7-9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Gr. Hertoginnelaan 203
Maastricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Kon. Emmaplein 1
Tilburg	Postbus 1251
Utrecht	Wittevrouwensingel 100
Venlo	Postbus 635
Zaandam	Rode Zee 67

Inlichtingen over voorlichting:
tel. 073 - 41 29 53

Overige kontaktadressen

Breda	Postbus 3773
Leiden	Postbus 136 (B. Füss)
Middelburg	Postbus 201
Tiel	St. Agnietenstr. 19

Komitee Kindervuist

Kindervuist Postbus 9899
Utrecht

De kindertelefoons zijn bestemd
voor iedereen tot ongeveer 18
jaar en wil helpen met inlich-
tingen, raad en hulp. Kinder-
telefoons zijn anoniem, dat wil
zeggen dat niemand informatie
krijgt over de kinderen die
bellen.
Kindertelefoons zijn over het
algemeen bereikbaar op werk-
dagen van 4 uur 's middags tot
8 uur 's avonds.

Amsterdam	020 - 22 44 55
Dordrecht	078 - 17 42 19
Eindhoven	040 - 45 18 18
	040 - 44 44 11
Den Haag	070 - 92 42 42
Groningen	050 - 14 10 10
Heerlen	045 - 72 22 33
Maas en Waal	08870 - 58 00
Rotterdam	010 - 22 44 55
Tilburg	013 - 36 56 86
Utrecht	030 - 52 25 00
Venlo	077 - 1 88 88

Meisjes

Meisjestelefoon:
Breda 076 - 22 25 90
Enschede 053 - 30 35 78
Land van Cuyk 08855 - 52 66
Leiden 071 - 12 60 52
Maastricht 043 - 1 19 65
Nijmegen 080 - 22 28 01
Utrecht 030 - 32 20 20
Zoetermeer 079 - 16 46 69
Zwolle 05200 - 1 86 59

Jongens

Jongenstelefoon:
Amsterdam 020 - 25 22 25

slachtoffer bezuiniging

Kindertelefoon op de wip

ALS ONDERDEEL VAN HET BEZUINIGINGSBELEID VAN ONZE REGERING WORDEN DE KINDERTELEFOONS NIET LANGER DOOR DE CENTRALE OVERHEID GESUBSIDIEERD. HET IS DE BEDOELING, DAT SUBSIDIERING WORDT OVERGENOMEN DOOR DE PLAATSELIJKE OVERHEIDEN. MAAR NU STREVEN MEER GEMEENTES ZELF FINANCIËR. IN DE KNEB KOMEN TE ZITTEN, KAN VERWACHT WORDEN DAT EEN AANTAL (ZONIEF ALLE) KINDERTELEFOONS HET LOEDJE ZULLEN MOETEN IJGGEN. IN EINDHOVEN ZIJN TWEE KINDERTELEFOONS AAN HET WERK. DE GEMEENTE EINDHOVEN VOND DAT WAT TE VEEL VAN HET GOEDE EN ÉÉN VAN BEIDE ZAL MOETEN VERDWIJNEN.

DE OP DE TOCHT STAANDE JONGEREN-VOOR-JONGEREN TELEFOON (040-451818) BESTOND ONLANGS TWEE JAAR EN MOEDDE NIKS UIT VOOR EEN INTOEWIJK. RIK WANDERS SPOORDE VOOR U NAAR DE STAD VAN DE GLCEJLAMPEN (OM EENS TE BABBELLEN).

RIK WANDERS

Op pagina 2 van dit blad staat (zoals gebruikelijk) een lijstje met de nummers van kindertelefoons. Achter Eindhoven staan twee nummers vermeld. Is Eindhoven zo'n grote plaats, dat daar behoefte zou zijn aan twee nummers? Nee, de twee verschillende nummers zijn het gevolg van verschillen in opvatting tussen twee initiatiefnemers over hoe je het beste een kindertelefoon kunt opzetten. Beide clubs (de Telefonische Hulpdienst en het JAC) begonnen een eigen nummer nadat de onderhandelingen vastliepen op het punt van de hulpverleners. Het JAC vond, dat zo'n telefoon het best door jongeren zelf georganiseerd kon worden, terwijl de THD daar niet aan wilde en tenminste een aantal volwassenen bij de organisatie en de hulpverlening

wilde betrekken. Beiden gingen hun eigen weg. Het JAC wist een aantal jongeren voor het idee te interesseren en trok zich terug uit de organisatie toen deze op eigen benen verder kon. De enige ondersteuning van het JAC die bleef was huisvesting, de telefoonaansluiting en verder stencilfaciliteiten.

Nadat het JAC zich uit de organisatie had teruggetrokken, ging de jongeren-telefoon (zoals ze zichzelf liever noemen) meer en op eigen benen staan. De benodigde financiër werden via het JAC van de gemeente Eindhoven verkregen. In het kader van de gemeentelijke bezuinigingsoperaties oordeelde de

gemeente Eindhoven, dat twee kindertelefoons te veel van het goede zijn en dat het goedkoper zou zijn om één van beide telefoons op te laten doeken. Dat daarbij de keuze viel op de meer professioneel aandoende THD toont aan, dat voor de gemeente het unieke karakter van de ex-JAC telefoon (namelijk jongeren die jongeren te woord staan) niet van doorslaggevende betekenis is geweest. De THD-kindertelefoon mag blijven bestaan (hoe lang nog?) en de ex-JAC telefoon moet verdwijnen. Het JAC mag de jongeren-voor-jongeren telefoon niet langer op welke wijze dan ook ondersteunen (want dan zou de gemeente indirect toch deze telefoon subsidiëren), zodat deze telefoongroep hard bezig is zich te verzelfstandigen en de laatste verbindingen met het JAC door te snijden. Daartoe is de telefoon ondergebracht in een stichting (waarvoor met veel pijn en moeite de stichtingskosten bij elkaar gebracht moesten worden). Ook is de groep bezig financiële steun te verwerven om door te blijven draaien ondanks het wegvallen van de gemeente-subsidie. Het gironummer is te vinden aan het eind van dit artikel.

Jongeren voor jongeren

Op mijn vraag wat er zo uniek is aan de jongeren-voor-jongeren telefoon kreeg ik als antwoord, dat ze vinden dat ze veel dichterbij de opbellers stonden dan volwassenen. Ze kunnen zich beter verplaatsen in de omstandigheden van de opbellers en die vinden het niet zo bedreigend als ze de stem van een jongere horen. Vooral als de opbeller een probleem heeft,

Inhoud:

- 3 KINDERTELEFOON OP DE WIP
Rik Wanders over de jongeren-voor-jongeren telefoon in Eindhoven.
- 5 KINDERTONEELDAGEN
in Groningen. Paul Manni maakte een verslag
- 6 KINDERSTRAAT IN DE KNEL
Hans Arts over de aktie van Kindervuist en Stop de Kindermoord
- 8 EEN KINDERBOEK IS GAUW GEVULD
konstateert Rik Wanders
- 10 WIE WEET WAT GOED IS
Theo Sandfort over kinderen, hun seksualiteit pedofilie en jeugdemançipatie.
Bob Ferguson voegde er een NAWOORD aan toe.

Aan dit nummer werkten mee: Paul Manni en Theo Sandfort

Basis-layout: Rik Wanders
Omslagfoto : Gorrit Goslinga

- 13 twee INGEZONDEN BRIEVEN op deze en de volgende pagina.
- 14 BLIKVOER
- 16 GESNEDEN KOEK
- 17 LEESDIS
- 19 PLAKATEN en AGENDA

dat te maken heeft met volwassenen zou het wel eens een hoop kunnen schelen of de persoon aan de andere kant een jongeren of een volwassene is.

Spittend in het jaarverslag kwam ik de doelstelling van deze groep tegen. Deze luidt: het verlenen van hulp aan jongeren en daarbij hun emancipatie bewerkstelligen. Ook de term belangbehartiging van jongeren staat vermeld. De doelstelling wordt op twee manieren nagestreeft. Enerzijds wordt aan kinderen en jongeren de mogelijkheid geboden iemand te bereiken die naar hun luistert, informatie te krijgen en indien nodig verwezen te worden naar anderen die hen verder kunnen helpen. Anderszijds wil de jongerentelefoon de problematiek waar jongeren mee te maken hebben uitdragen en willen we veranderingprocessen en groepen die werken in het belang van kinderen en jongeren steunen. De uitgangspunten van deze jongerentelefoon wijken niet veel af van de gebruikelijke. Wat betreft de anonimiteit behoort deze telefoon tot de groep kindertelefoons die strikte anonimiteit voor zowel de opbeller als de hulpverlener claimen. Medewerkers van de jongerentelefoon meten zichzelf zelfs een schuilnaam aan zodra zij zich in de openbaarheid begeven. De speciale identiteit van deze jongeren telefoon is verwoord in twee uitgangspunten die in het jaarrapport genoemd worden: solidariteit van jongeren onder elkaar (jongeren helpen jongeren) en de stimulerende werking die ze hopen te hebben als jongerenorganisatie op andere in opkomst zijnde zelforganisaties van jongeren.

De jongeren die op dit moment de telefoon ruzen hebben een zware klus op de schouders genomen. Op dit moment zijn ze met z'n achten. Als je bedenkt dat ze zeven dagen per week elke dag vier uur bereikbaar zijn en dat ze de telefoon altijd met z'n tweeën bewaken, dan zal het duidelijk zijn, dat alleen al het draaien van de telefoondiensten een enorme belasting is. Daarnaast is er natuurlijk nog een hoop werk te doen, zoals het onderhouden van contacten met de "sociale kaart" (diensten, personen en instanties op sociaal-maatschappelijk terrein waarnaar kan worden doorverwezen), de administratieve rompslomp en nu dus ook nog allerlei ekstere-activiteiten om de tent overeind te houden.

Het normale werk is (net al bij de meeste andere kindertelefoons) verdeeld over een aantal taakgroepen. Naast de telefoondiensten werkt iedere vrijwilliger mee in zo'n taakgroep. In Eindhoven kennen we vier taakgroepen: Intern (training van nieuwe vrijwilligers; thema avonden), Extern (verzorgen van publiciteit en voorlichting), Structuur (die ervoor zorgt dat de organisatie blijft lopen) en Administratie. Vrijwilligers wisselen eens per drie maanden van taakgroep, zodat iedereen de kans krijgt al het voorkomende werk een keer te doen. Vanwege het kleine aantal nu beschikbare vrijwilligers is alle hoop gevestigd op de uitkomst van

de training. Daarin lopen 12 nieuwelingen mee.

De opbellers

Een artikel over een kindertelefoon is niet compleet zonder cijfers. Daarzal ik er een paar overnemen uit het jaarrapport van de periode oktober '81 tot en met september '82. In deze periode ontving de jongerentelefoon 2335 telefoontjes, dus rond de 40 per week. Momenteel ligt dit cijfer hoger, met avonden tot ca. 15 telefoontjes. Het jaarrapport vermeld, dat de meeste telefoontjes door meisjes worden gemaakt, namelijk 71%. Op mijn vraag of bekend was, waarom er zoveel meer meisjes opbellen kon geen duidelijk antwoord gevonden worden. Het blijft gissen natuurlijk, en de naar voren gebrachte gissingen varieerden van "meisjes hebben het in deze maatschappij rotter

Foto: Ilona

dan jongens", via "meisjes zullen eerder een ander in vertrouwen nemen dan jongens" tot "misschien komt het door dat we bekend zijn als kindertelefoon en klinkt dat voor jongens te kinderachtig". Vooral om te voorkomen, dat dat laatste het geval is wordt tegenwoordig liever met de naam jongerentelefoon gewerkt. Dat komt in ieder geval alleszins overeen met de werkelijkheid, want de meeste opbellers (zo'n 70%) is tussen de 12 en 16 jaar met de top (18%) bij 14 jaar. Eigenlijk is er dus sprake van een pubertelefoon. Wat de besproken onderwerpen betreft zijn ook in Eindhoven de zaken die te maken hebben met seksualiteit en relaties zeer sterk vertegenwoordigd: meer dan de helft van de telefoontjes gaat over verkering, verliefdheid, seks, seksuele problemen, informatie over seks, enzovoort. Zetten we dat af tegen het aantal binnenkomende telefoon-

tjes, dan volgt hieruit, dat de jongerentelefoon in de loop van een jaar meer dan duizend keer iemand verder geholpen heeft met een probleem aangaande seksualiteit en relaties. En als je dan bedenkt, dat dat nog maar het topje van de ijsberg is.....

Hulp verlenen

Hoe verlenen de jongeren hulp vanachter de telefoon? Hoe stellen ze zich hierbij op? In het artikel in de vorige NIKS (82/8) bespreekt Hans Arts een rapport van de kindertelefoon te Rotterdam. Daar kwam als een van de klachten naar voren, dat de hulpverleners meer en meer de indruk kregen op veel voorkomende vragen standaard antwoorden te geven. Sommigen spraken van het gevoel een bandrekordertje te zijn, dat op kommando voorgekauwde zinnetjes uitspuwt. De Eindhovense hulpverleners keken op van mijn opmerkingen over de Rotterdamse situatie. Ze hadden zelf nooit zulke gevoelens. Natuurlijk is het niet altijd even eenvoudig om bijvoorbeeld over seksuele problemen te praten, maar de meesten van hen voelden zich steeds weer zeer betrokken bij hetgeen de opbeller te vertellen had.

De hulpverleners geven in de meeste gevallen zelf de informatie of de hulp waarnaar de opbeller vraagt. In ongeveer 20% van de gevallen werd de opbeller geadviseerd contact op te nemen met een ander. Meestal betrof dit iemand in de omgeving (familielid, vriend of vriendin, leeftijdsgenoot), soms een hulpverlenende instantie (en dan voornamelijk het Rutgershuis).

De toekomst

Zoals in het begin van dit artikel al werd gesteld, ziet de toekomst van de jongeren-voor-jongeren telefoon er niet bepaald rooskleurig uit. Met het wegvallen van de steun van de gemeente Eindhoven en van het JAC is het geen eenvoudige zaak om de telefoon voort te zetten. Alles hangt af van de levensvatbaarheid van de opgerichte stichting. Deze jongerentelefoon, die twee jaar geleden de primeur had met de opzet dat jongeren elkaar helpen, hangt dus nu een tweede primeur boven het hoofd, namelijk als eerste kind/jongerentelefoon vanwege de bezuinigingen te worden opgeheven. Dat kan voorkomen worden, als er voldoende geld binnenkomt. Bijdragen kunnen worden gestort op gironummer 4471863 tnv. C. Maas, Heilige Geeststraat 13, 5611 HM Eindhoven. Meer informatie en opgave van vrijwilligers (mits jonger dan 21 jaar!) via het volgende adres: Stichting Kindertelefoon, Postbus 936, Eindhoven.

De jongeren telefoon is elke dag bereikbaar van vier tot acht onder nummer 040 - 45 18 18.

de volwassenen zijn gewaarschuwd

Kindertoneeldagen

DE TONEELGROEP GENESIUS UIT GRONINGEN BESTAAT 10 JAAR. REDEN OM IN DIE STAD EEN KINDERTONEELFESTIVAL TE ORGANISEREN IN HET WEEKEND VAN 16 EN 17 OKTOBER. HET HELE WEEKEND LOOR HET ENE TONEELSTUK NA HET ANDERE VOOR KINDEREN, EEN PRIMA INITIATIEF. EN NATUURLIJK BEHALVE AL DIE VOORSTELLINGEN OOK DE NOG STEEDS ONVERMIJDBIJKE FORUMS: EEN KINDERFORUM OP ZATERDAG EN NOG EENTJE OF ZONDAG VOOR DE GROTEN. OF DIE FORUMS WERD EEN DING DUIDELIJK: AL DIE ZO GOEDWILLLENDE VOLWASSENEN WERDEN ERNSTIG GEWAARSCHUWD. DE KINDEREN PIKKEN HET NIET LANGER, DAT DE OUDEREN VOOR HEN BBTENKEN WAT ZE WEL OF NIET MOGEN ZIEN, OF NOG STEPKER: ZE PIKKEN HET HELEMAAL NIET MEER DAT OUDEREN ZELFS WILLEN BEPALEN WAT ZE WILLEN ZIEN.

PAUL MANNI

Het begon al op het Kinderforum. Dat was alleen bedoeld voor kinderen. Er mochten ook alleen mensen tot 13 jaar naar binnen, maar er bleken uiteindelijk toch nog zo'n twintig volwassenen aanwezig te zijn tegen zo'n dertig kinderen.

De kinderen bleken maar slecht te spreken over hun volwassen-begeleiding. Bij het gesprek (want dat MOET bij het Vormingstoneel) gaan ze lekker samen discussiëren, ze denken er nauwelijks aan de kinderen erbij te betrekken. Of ze praten door het toneelspel heen en zeggen dat ze het maar kinderecht vinden. Dan moeten ze niet komen, zij hebben toch hun eigen toneel, vonden de kinderen.

Zij weten zelf prima te bepalen wat ze willen zien, bleek al gauw. Hun keuze kwam duidelijk naar op de problemen waar je als kind mee te maken krijgt. Van scheiding van de ouders tot bang zijn, ruzie met je vriendjes, erge ongelukken of eenzaamheid. Moorden op de t.v. vinden kinderen vaak eng, omdat het zo echt lijkt. Op toneel weet je steeds dat het gespeeld wordt en dus fantasie is. Ouders vinden moorden op t.v. niet erg, maar wel op het toneel. Dat vinden ze "konfronterend", dat mogen kinderen dus weer niet zien.

De keuze was duidelijk zou je zo zeggen. Maar of er naar geluisterd werd?

foto: Jan Vos

Een forumbezoekster, aan haar kleding te zien vast een actrice, lachte de uitspraken van de kinderen openlijk aan haar laars: "Ik denk dat je kinderen niet kunt vragen wat ze willen zien. Ze geven nu zo'n hele rampenreeks. Maar hoe komt dat? Ik denk dat ze erg beïnvloed zijn door wat ze dit weekend allemaal hebben gezien." Dat zei ze op het Volwassenenforum. Een jongen, die daar ook aan mocht meedoen, schoot over-eind toen hij dat hoorde. Maar hij bleek keurig opgevoed: Grote Mensen spreek je niet tegen. Maar het geroezemces van de zaal sprak boekdelel.

De volwassen-prestaties op het toneel blijken nog wel eens tegen te vallen. Regelmatig blijken de acteurs en actrices zich zo gemaakt kinderecht op het toneel te gedragen, dat de kinderen ze een dikke onvoldoende zouden geven. Ben, Jeugdgoog te Blaricum, meldde zeker te weten dat sommige acteurs hun benen scheren voor ze de rol van een klein jongetje durven te spelen...

Er was ook grote ongerustheid over de wel erg beperkte subsidie. Volgens de kinderen moet het Kindertoneel evenveel geld krijgen als het volwassenen-toneel. Er zal actie gevoerd moeten worden en handtekeningen naar Den Haag moeten worden gebracht. Maar zullen ze daar die kinderen dan wel serieus nemen?

Organiseren bleken de ouders ook nog maar slecht te kunnen. Telefonisch was ons gemeld, dat het forum zondagmiddag om half vier begon. Dat werd half zes. En dan nog eerst het onvermijdelijke video-gebeuren over het Kinderforum van de dag ervoor, zodat het al kwart over zes was vóór ze aan hun eigenlijke onderwerp konden toekomen. Dat was iets over "het verschil in positie van producent, konsument en acteur bij het Kindertoneel" of zoiets. Een typisch Grote-Mensen-onderwerp, en dat leek héél vervelend.

Kindervuist stopt Kindermoord

Kinderstraat in de knel

WOENSDAG 13 OKTOBER 'VIERDE' DE PRESSIEGROEP "STOP DE KINDERMOORD" HAAR TIENJARIG BESTAAN. IN HET HELE LAND GINGEN KINDEREN VAN ZO'N NEGENTI' BASIS- EN KLEUTER-SCHOLEN DE STRAAT OP OM TE PROTESTEREN TEGEN ONVEILIGE VERKEERSITUATIES IN HUN DIREKTE (SCHOOL)OMGEVING. ONVEILIGE VERKEERSITUATIES DIE STRIJDIG KUNNEN ZIJN MET EEN SCHOOLBELEID DAT IS GERICHT OP VERZELFSTANDIGING VAN DE LEERLINGEN. KINDEREN WILLEN DAN WEL ZONDER (MOEDER)BEGELEIDING NAAR SCHOOL, MAAR KUNNEN DAT DAN NIET DOOR HET GEVAARLIJKE VERKEER. (SNEL)VERKEER, DAT GEEN BEGRIIP HEERT VOOR DE OPGEKROPT E ENERGIE VAN KINDEREN DIE DE HELE DAG IN DE SCHOOLBANKEN HERBEN MOETEN STILZITTEN. MAG DE STRAAT NOG WEL EEN KINDERSPEELPLAATS ZIJN? ZIJN KIND-VEILIGE VERKEERSITUATIES ALLEEN TE BEREIKEN DOOR AKTIVOREN OF LIGT DE ZAAK FUNDAMENTELER? MOETEN ELKVOORBEELD VERKEERSLESSEN OP SCHOOL EN VERKEERSWUINEN EENS NIET OP DE HEILING? ALS KINDERVUISTERS BELEIDSBEVOEGDHEDEN WOUDEN HERBEN ZOUDEN ZIJ HET WEL WETEN!!

Jonge energieke kinderen op straat en het (snel)verkeer. Twee soorten weggebruikers die elk zo met hun eigen haast bezig zijn, dat aandacht voor de ander (bijna) is uitgesloten. De koele cijfers spreken dan ook voor zich: de afgelopen tien jaar zo'n twaalfduizend verkeersdoden, waarvan per jaar zo'n honderd zes tot negenjarige kinderen.

De sinds 1972 aktievoerende pressiegroep "Stop de Kindermoord" vindt dat het verkeer zich moet aanpassen aan kinderen, zodat die zelfstandig naar school kunnen.

Begin dit jaar startte "Stop de Kindermoord" de aktie "Eer, twee over straat - de weg naar school op kindermaat." Scholen konden van de pressiegroep een pakket krijgen met daarin allerlei materiaal (knip- en kleurplaten, een leestekst, lestips en een aktielied). Met het pakket kon men in en buiten school aandacht besteden aan het Kinderstraat-motto. Belangrijkst onderdeel van het pakket waren formulieren, waarmee kinderen (en ouders/leerkrachten) de weg naar hun school op gevaarlijke punten en situaties konden onderzoeken. 4313 derde tot en met zesde-klaspers van 56 basisscholen zijn op 14 september met deze formulieren de straat opgegaan.

Perskonferentie

Op 28 september organiseerde Stop de Kindermoord samen met Kindervuist een perskonferentie in het Haagse Nieuwspoort. De pressiegroep kondigde hierbij haar tienjarig bestaan per 13 oktober aan. Deze dag werd bovendien uitgeroepen tot DAG VAN DE KINDERSTRAAT. Op de perskonferentie kreeg demissionair mi-

nister Zeevalking van Verkeer en Waterstaat het door de pressiegroep vervaardigde zwartboek "Kinderen in de knel" aangeboden. Bovendien overhandigde bekende Kindervuisters als Remi Hiemstra, Joyce Weber en Joram Zurel de minister een eisenpakket, dat zij eerst hadden voorgelezen.

Dit eisenpakket omvatte onder meer:

- * geen doorgaand verkeer langs de school
- * verboden te parkeren voor de school
- * drempels en kronkels voor de school
- * dertig is te veel voor de school
- * veilige oversteekplaatsen voor de school
- * een brede stoep voor de school
- * recht op een speelplein voor elke school

Zeevalking's antwoordspeech maakte sterk de indruk van een verplicht nummer, waarbij hij zich verschoot achter zijn demissionair ministerschap. Niettemin erkende hij de gevaren van Kinderbrigadiers en achtte hij het wenselijk dat er meer volwassen-brigadiers kwamen.

Op 13 oktober, de DAG VAN DE KINDERSTRAAT, publiceerde de pressiegroep de resultaten van de enquête van 14 september. Elk basisschoolkind blijkt heen en terug van huis naar school tenminste zes gevaarlijke verkeerssituaties tegen te komen. Te hard rijdend verkeer, uitzicht belemmerende geparkeerde auto's en een ontbrekende of te smalle stoep zijn de meest voorkomende problemen. De kinderen moeten bij het oversteken te veel kanten uitkijken, terwijl er in de helft van de gevallen geen zebra of verkeerslicht is.

Zo'n honderd kleuter- en basisscholen in het hele land vatten het aktie-motto letterlijk op door massaal bezit te nemen van de straat.

Hammarskjöldschool

Eén van de honderd aktievoerende scholen was de Hammarskjöld(basis)school uit Den Haag, ook aanwezig op de perskonferentie van 28 september. Deze school voert een beleid, waarbij leerlingen zo zelfstandig mogelijk worden gemaakt. De verkeersomstandigheden in de buurt zijn er echter niet naar kinderen ook zelfstandig van/naar school te laten gaan. Niet alleen wordt daarmee het verzelfstandigingsproces enigszins tegengehouden, de kinderen kunnen ook niet ontspannen naar school gaan. Het leerkrachtenteam had daarom eigenlijk met en rond het scholenpakket van Stop de Kindermoord een heel doe- en leerproject willen maken. Het materiaal kwam daartoe echter te laat binnen (slechts twee weken voor de enquête-dag).

Vlakbij de school ligt de kruising Hengelolaan-Beresteinlaan, twee doorgaande wegen waarop snelheden van 70-80 km eerder regel dan uitzondering zijn. Het kruispunt haalt dan ook makkelijk de skore van zes à zeven (bijna) ongelukken per dag. Uit de enquête van 14 september kwam dit kruispunt dan ook naar voren als "koploper van de 'onveiligheids-toptien'" van de direkte (school)omgeving. Op basis van deze 'uitslag' werd het kruispunt 'gepromoveerd' tot middelpunt van een manifestatie op de Kinderstraat-dag.

De aktiedag van 13 oktober begon voor de leerlingen van de Hammarskjöldschool en de belendende kleuterschool De Eerste Stap met een demonstratie langs de op 14 september onderzochte route. Helaas kwam de regen letterlijk met bakker uit de hemel, hetgeen de met bloederige verbanden, gipsarmen en (waterverf!)demonstratie-borden uitgeruste Kinderdemonstratie een wat sinister en daardoor wellicht toepasselijk cachet gaf.

De demonstratie had als eindpunt de kruising Hengelolaan-Beresteinlaan. De daar plaatsvindende manifestatie bestond uit drie delen: spelletjes doen, een steeds terugkerende blokkade van het kruispunt en de overhandiging van een petitie aan de Haagse wethouder Nyqvist van Openbare Werken, Verkeer, Vervoer en Decentralisatie. Deze Nyqvist presenteerde het om vlak voor aanvang van de manifestatie in z'n dienstauto dwars tussen alle gereedliggende spelletjes de stoep op te scheuren. Hoezo onverschilligheid....? De rond honderden-vijftig kinderen konden zo'n dertig spelletjes als fie-scrossen, knikkeren en touwtrekken doen op een afgesloten

stuk straat. Om de vijf minuten werd van spel verwisseld door hard in hand in een lange sliert het kruispunt in z'n geheel rond te gaan. Daardoor werd telkens het kruispunt voor korte tijd geblockeerd. Wachtende automobilisten kregen daarbij pamfletten over het hoe en waarom van de actie uitgereikt.

Na aanname van de petitie gaf Nyqvist een typisch bla-bla ambtenarenantwoord met veel holle en voor kinderen te moeilijke woorden (foei-foei Nyqvist - HA) en loze beloften. Net als op de perskonferentie werden nu twee aktieliedjes gezongen. De gitaar van zesde-klasseur Stefan bleek echter ontstamd. Nyqvist trachtte zich daarop nogal doorzichtig te redden als kind-vriendelijk man door de gitaar over te nemen en heel opzichtig het gezang met twee akkoorden te begeleiden.

Reakties

Omwonenden bleken tamelijk gereserveerd tegenover de actie/manifestatie te staan. Ze vonden het prima dat de actie gevoerd werd, maar bleken bij doorvragen niet bereid om mee te doen wanneer ze daar persoonlijk om gevraagd zouden worden. Aanwezige moeders van leerlingen van de Hammarskjöldschool bleken veel feller. Een moeder bracht nog steeds twee keer per dag haar twee kinderen van negen en twaalf jaar naar school. Het was veel te gevaarlijk de kinderen alleen te laten gaan. De vrouw vond het maar niks dat wel geld was uitgegeven aan stoplichten een kruispunt verderop, maar dat aan dit veel gevaarlijker kruispunt in feite niets werd gedaan. De zesde-klassers van de Hammarskjöldschool bleken achteraf wat moeite met de totale actie te hebben. Ze waren hoe genaamd niet betrokken bij de voorgesprekken over wat er precies zou gaan gebeuren. Min of meer zonder eigen inbreng moesten ze de aktieliedjes instuderen. Ook over de spelletjes bij en vorm van de manifestatie hadden ze geen zeggenschap gehad. Voor een school met een aantal actieve Kindervuisters en een Kindervuist-begeleider (vijfde klas-onderwijzer Wim Weber in een soort dubbelrol) een wat vreemde zaak. De kinderen vonden dat ze door volwassenen toch al gauw als minderwaardig werden afgedaan en voelden zich niet serieus genomen. 'Gitaarspeler' Stefan (11) stelde daarbij tot zijn grote verontwaardiging vast dat veel volwassenen hoofdschuddend naar de Kinderdemonstratie hadden staan kijken. Hij wilde overigens wel de hand

in eigen boezem steken, want net als bij een "echte" demonstratie hadden de kinderen meer moeten zingen en schreeuwen. Klasgenoot Erwin vond de manifestatie wat mager: het kruispunt had echt met hekken afgezet moeten worden, dat zou waarschijnlijk meer effect hebben gehad. Net als Daniëlle (11) voelt hij wel wat voor 'hardere' acties, bijvoorbeeld een sit-down op het kruispunt of met z'n allen naar het gemeentehuis of het huis van de verantwoordelijke wethouder gaan. De kinderen hadden sterk het idee dat wanneer er kinderen van wethouders of gemeenteraadsleden in de buurt zouden wonen, er allang iets aan de gevaarlijke situatie gedaan zou zijn...

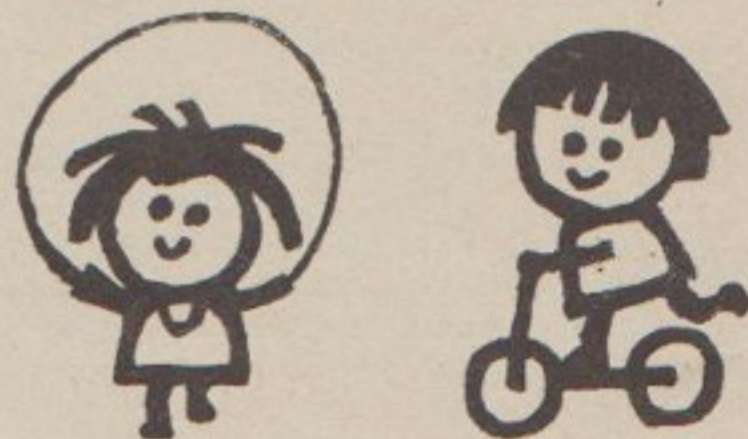
Hoe verder?

Het zwartboek Kinderen in de Knel geeft overtuigende (en schrijnende) voorbeelden hoe ambtenaren een gevaarlijke situatie totaal anders bekijken dan verontruste mensen in de straat (lees: ouders van aangereden kinderen). Bijvoorbeeld op de vrije woensdagmiddag van basisschoolkinderen in de buurt van scholen (voetgangers)verkeerstellingen gaan verrichten... Er zijn dan natuurlijk veel minder kinderen die tegelijk oversteken, waardoor de tellingen een heel vertekend beeld van de gewone (gevaarlijke) situatie kunnen geven. Mevrouw Vrijhoeven, moeder van Stefan van de Hammarskjöldschool hierover: "De keren dat het misging op het kruispunt Hengelolaan/Beresteinlaan zijn niet meer te tellen. Maar die keren dat de zaak tussen de betrokken autobestuurders onderling is geregeld, leidt niet tot politiewerk en wordt dus ook niet officieel gemeld/geteld. Daardoor lijkt het veel minder gevaarlijk dan dat het in werkelijkheid is. En dat terwijl regelmatig auto's bijna de sloot in verdwijnen, de stoep opvliegen of driemaal om hun as draaien. Het is belachelijk dat er niets aan gedaan wordt. Maar ik blijf hoe dan ook het verkeersburo en het gemeentehuis bellen. Net zolang tot er wat gebeurt." Zelfs verontruste ouders kunnen niet altijd voor hun kind gevaarlijke situaties helemaal goed beoordelen. In het zwartboek een moeder uit Gemert: "Mijn zoontje zei tegen me dat ik wel gezegd had dat-ie uit moest kijken, maar dat-ie helemaal niets kon zien. Toen ik dat hoorde ben ik zelf eens door de knieën gegaan op de Vondellaan en ik schrok ervan hoe slecht je de Vondellaan zo kan overzien."

Het blijft de vraag of het aanbrengen van stoplichten, waarschuwborden, verkeersdrempels, wegverschuivingen en (intensieve) snelheidscontrole's wel afdoende middelen zijn om de verkeersveiligheid van jonge weggebruikers te garanderen. Sommige automobilisten krijgen een kick om te proberen nog net voor rood "door" te zijn of hard over verkeersdrempels te scheuren. Een wat meer probaat middel zou wellicht wegverschuivingen in combinatie met de nieuwe 'snelheids-strepen' van Rijks-

waterstaat. Deze strepen zijn dwars over de weg op steeds kortere afstand van elkaar getrokken. De automobilist merkt dat hij eerder (sneller) bij een volgende streep is, denkt dat hij dus (te) snel rijdt en snelheid gaat verminderen. Verder de wat teoretische mogelijkheid (passend binnen een alternatieve bestraffing) om snelheidsovertreders geen geldboete te laten betalen, maar een korte periode te werk te stellen op een school, een bejaardenhuis of een ziekenhuisafdeling van verkeersslachtoffers. Deze mogelijkheid geldt natuurlijk zeker voor veroorzaker van verkeersongelukken met dodelijke afloop. Dat is de ene kant van de zaak.

Ten aanzien van de kant van de kinderen waren zowel Kindervuist op de perskonferentie als de zesde-klassers van de Hammarskjöldschool duidelijk. Kinderverkeersbrigadier Vijn is eigenlijk te gevaarlijk werk. Niet alleen scheppen sommige auto's de kinderen, volwassenen maar ook vaak opgeschoten jongens intimideren de jonge kinderbrigadiers. Verschillende kinderen blijken wel met het werk te willen stoppen, maar vinden het moeilijk om tegen de meester te zeggen dat het eigenlijk veel te gevaarlijk vinden... Erwin vindt de verkeerslessen op school en de verkeerstuinen maar onzin: "Op school uit de boekjes leer je niet hoe hard de auto's rijden en hoe gevaarlijk het op straat is. Laten we met de klas met een speciale man de straat opgaan om daar te gaan kijken. En op zo'n verkeerstuin zijn er geen keihard rijdende auto's en motoren. Laten ze van die verkeerstuinen maar cross-terreinen maken."

Misschien dat de Speelruimtetwet ook meer de (speel)veiligheid van kinderen op straat kan gaan garanderen. Kindervuist is via Mariët Lieuwens achter de Speelruimtetwet aangegaan en Pepijn Comen heeft binnenkort een interview met voorzitter Roel van Dungen van de betreffende werkgroep van het Ministerie van Cultuur, Rekreatie en Maatschappelijk Werk. De werkgroep heeft tot nog toe echter slechts veel vergaderd en papiermassa's geproduceerd. Achter buro's kun je echter niet zo makkelijk zien hoe hard auto's rijden. En kinderen kunnen ook niet stil achter buro's blijven zitten...

STOP DE KINDERMOORD, KEIZERSGRACHT
116-2, 1015 CW UTRECHT. 020 - 25 95 21
"KINDEREN IN DE KNEL" TE BESTELLEN DOOR
OVERMAKING VAN f 4,-- OP POSTGIRO
3028836 ONDER VERMELDING 'TOESTUREN
KINDEREN IN DE KNEL', T.N.V. STOP DE
KINDERMOORD.

zoete plaatjes en slappe verhalen

Een kinderboek is gauw gevuld

KINDEREN KOPEN GEEN BOEKEN. OF HEEL ZELDEN DAN. DE MEESTE BOEKEN WORDEN DOOR VOLWASSENEN GEKOCHT. OOK DE PRODUCTIE (HET SCHRIJVEN EN UITGEVEN) VAN KINDERBOEKEN IS IN HANDE VAN VOLWASSENEN. DE KINDERBOEK-PRODUCENTEN MOETEN ZICH MET HUN WAARRICHTEN OP HUN VOLWASSEN KOPPUBIEK. DAARDOOR ONTSTAAT DE IDIOTE SITUATIE, DAT BOEKEN DIE VOOR KINDEREN BESTEMD HETEN TE ZIJN, NIET VOOR KINDEREN MAAR IN DE EERSTE PLAATS VOOR VOLWASSENEN AANTREKKELIJK MOETEN ZIJN. HET KINDERBOEK HEEFT OP DIE MANIER EEN WEZENLIJK ANDER KARAKTER DAN DE BOEKEN DIE VOOR VOLWASSENEN BESTEMD ZIJN.

RIK WANDERS

Niet voor niets is de vrijheid van drukpers een recht dat is gegarandeerd in onze grondwet. Via de drukpers kunnen ideeën en informatie op grote schaal worden vermenigvuldigd, zodat ze beschikbaar worden voor een groot publiek. Het gedrukte woord is een machtig communicatiekanaal, dat in principe voor iedereen openstaat. In boeken wordt informatie opgeslagen voor het nageslacht. Boeken zijn gemakkelijk te transporteren en op te slaan. Boeken kunnen worden uitgeleend, gefotokopieerd overgeschreven. Boeken zijn informatief, kunstzinnig, vormend, onderhoudend. Via het boek gaat een wereld open voor wie er in thuis weet te raken. Daarom zijn boeken van een enorme betekenis voor de beschaving in zijn geheel en de individuele lezer in het bijzonder.

Het verschijnsel kinderboek

Kinderen is de toegang tot de wereld van het Volwassen Boek vrijwel volledig ontzegd. Ze hebben niet de mogelijkheid erin te dwalen en op te pikken waarmee ze hun voordeel kunnen doen. Niet alleen kunnen kinderen geen boeken kopen (omdat ze geen inkomen hebben), ze zullen ook vast lopen in de niet op hun nivo afgestemde taal en de voor de meeste boeken vereiste intellectuele ontwikkeling. Kinderen moeten het doen met die boeken, die wel op hen zijn afgestemd. Kinderboeken dus. Maar in dat "afstemmen op kinderen" zit het grote gevaar van bevoogding (wie bepaalt wat er op kinderen afgestemd moet worden).

Kinderboeken onderscheiden zich op grond van een aantal punten van de boeken die voor volwassenen bestemd zijn. Het eerste verschil is zoëven al genoemd: kinderboeken worden speciaal voor kinderen geproduceerd. Daarmee mist het kinderboek de spontaniteit waarmee volwassenen-boeken tot stand komen.

Ermee samen hangt het tweede verschil: kinderboeken moeten voldoen aan bepaalde criteria. Deze criteria zijn vooral vanuit pedagogisch-moralistische beginselen geformuleerd. Voor boeken bestaat er niet iets als een overeenkomst of voorschriften aangaande deze criteria: ze hebben het karakter van een ongeschreven wet. Stripbladen kennen echter wel een kode, waarin is vastgelegd waaraan strips voor kinderen moeten voldoen. Het bestaan van dergelijke (geschreven dan wel ongeschreven) criteria rechtvaardigt dat we kinderboeken **BEHOUDEND** (conservatief) of zelfs **TERUGHOUDEND** (regressief) betitelen, terwijl we het op vernieuwing gerichte volwassenen-boek in zijn algemeenheid **PROGRESSIEF** kunnen noemen.

Het derde verschil tussen kinderboeken en volwassenen-boeken zit 'm in de verspreiding. Volwassenen kunnen in principe zelf boeken kopen of lenen uit rijk geschaarde bibliotheken. De verkrijgbaarheid van titels wordt hooguit beperkt doordat uitgeverij en boekhandelaar maar een beperkt (kommerciëel interessant) deel in voorraad kunnen houden. Kinderen kopen hun boeken in de regel niet zelf, en zijn daardoor in hun keuze beperkt tot wat ouders en die aardige oom hen aan boeken schenken en tot datgene dat in de plaatselijke jeugdbibliotheek of bibliobus voor uitlening beschikbaar is. Volwassener heb-

ten de mogelijkheid om door bestelling via de boekhandel of bibliotheek de gekste titels in handen te krijgen, kinderen hebben die mogelijkheden niet. Daarnaast is in het aanschafbeleid van jeugdbibliotheken sprake van censuur: boeken worden onderzocht op hun "geschiktheid voor de jeugd" alvorens te worden aangeschaft. Zelfs in het geval dat een kinderjury mag bepalen welke boeken zullen worden aangeschaft is er nog een voorselktie geweest waar niet alle voor kinderen gedrukte boeken doerheen gekomen zijn.

Regressieve bevoogding

Bepaalde onderwerpen zijn in kinderboeken taboe. In het algemeen kan worden gesteld, dat de onderwerpen, die in de wereld van de volwassenen moeilijk liggen vrijwel nooit aan bod komen in kinderboeken. De laatste tijd is er wel de tendens waarneembaar om moeilijke onderwerpen als seks, eigen identiteit enzovoort wel in kinderboeken te verwerken, maar dit betreft maar een klein aantal titels. Vaak zijn die boeken speciaal voor dat onderwerp geschreven en soms wordt het onderwerp zwaar overtrokken gepresenteerd. Een stuitend voorbeeld van het seks-taboe trof ik in het boekje "Je lijf" (uitg. Van Reemst). Een avontuurlijk boekje, waarin de functies van de belangrijkste organen van het lichaam worden uitgelegd met behulp van openklappende plaatjes en bewegende onderdelen. Op een van de eerste pagina's staat een overzichtsplaatje waarbij een buik kan worden opengeklapt om de daarin aanwezige organen te tonen. Het kind op het plaatje heeft heel kuis een broekje aangekregen. Door in een boekje over kinderlijven zo preuts met het onderlijf om te gaan, moet de jonge lezer wel de indruk krijgen, dat dit gedeelte van het lichaam iets heel speciaals is dat maar beter verborgen kan blijven. Men kan zich afvragen wie er meer moeite zal hebben met het open en

bloot weergeven van een kinderkruis: het lezende kind of de volwassene die het boekje moet kopen? Helaas staat dit boekje niet op zichzelf: het is een normale zaak, dat de frustraties en problemen die volwassenen hebben met bepaalde onderwerpen worden verwerkt in kinderboeken. Vindt een uitgever, dat er iets aan seks gedaan moet worden, dan wordt er een speciaal voorlichtingsboekje uitgegeven, waarin meestal vanuit de invalshoek van volwassenen aan kinderen Het Grote Geheim wordt verteld.

Niet alleen seks is een taboe in kinderboeken, ook andere onderwerpen ziet men er nauwelijks in terug. Politiek, geloof, maatschappelijke onderwerpen en meer van dat soort zaken zijn zwaar ondervertegenwoordigd vergeleken met de talloze verhalen over poesjes, beertjes en kabouters. De wereld wordt onder het mom van versimpeling op een sprookjesachtige manier voorgesteld en kinderen worden zoet gehouden met rozige verhalen, omdat dat met hun eigen fantasiewereld zou overeenkomen.

Het is opvallend hoeveel kinderboeken er over dieren gaan. Op zich is het een goede zaak, dat kinderen al op een vroege leeftijd worden voorgesteld aan de dierenwereld. In de meeste dierenverhalen treden echter dieren op, die volledig losstaan van de realiteit. Veel dieren spelen antropomorfe rollen (Donald Duck, Olivier B. Rommel) die ze in werkelijkheid nooit spelen. Ook in hun gedrag zit veel onbegrijpelijk (Donald Duck draagt alleen een jasje, maar als hij dat per ongeluk kwijt raakt voelt hij zich naakt en bedekt hij zijn kruis). Veel dieren worden ronduit verkeerd getekend (koeien met grote ogen en roze uiers) zodat men zich kan afvragen, waar die verhalen over dieren nu eigenlijk aan bijdragen. Midas Dekker is een bioloog die ook kinderboeken schrijft. In een interview met de Volkskrant vertelt hij, dat hij zich al jaren ergert aan de valse voorstelling van dieren in kinderboeken. Hij is dan ook bezig met het schrijven van dierenverhalen, waarin dieren zich zo echt mogelijk gedragen. Op die manier draag je wel bij tot een beter begrip van de dierenwereld door kinderen, vindt hij.

Verzuiling

De op moralistische en pedagogische grondslag gebaseerde censuur op kinderboeken maakt het kinderboek uiterst vatbaar voor verzuiling. Bijna elke levensbeschouwelijke richting heeft wel een eigen uitgeverij, die ook kinderboeken produceert. In het verleden hebben de verschillende kerkelijke richtingen allemaal hun eigen kinderboekery gehad. Deze boeken werden geschreven, om de kinderen van de eigen kerkelijke achterban van lectuur te voorzien, waarin

kinderen zoals zij werden beschreven. De doelstellingen van deze boeken waren over het algemeen zeer moralistisch. Er werd bijvoorbeeld in beschreven hoe de kerkelijk georiënteerde opvoeders het ideale kind zagen, en dit beeld werd via kinderboeken aan de kinderen voorgedragen. Deze verzuiling is op dit moment duidelijk over haar hoogtepunt heen. Rudimenten als Kck en Christoffor brengen naast neutraler werk nog een aantal duidelijk gesigneerde titels uit. Van recentere datum zijn de linkse uitgeverij, die ook kindertoeken zijn gaan uitgeven. Die spelen daarmee in op de progressieve opvoeders. Gelukkig bestaan bij deze uitgeverij ook progressieve opvattingen over kinderen en hun boeken; zodat van die kant de ontwikkeling van echte kinderliteratuur ondersteund wordt.

Kwaliteit

Dat aan kinderboeken in de regel niet veel aandacht wordt besteed wordt duidelijk, als men ziet hoeveel goedkope rommel er op de markt is. Nogal wat kinderboeken worden uit het buitenland gehaald en aangepast voor de Nederlandse markt. De vertalingen worden doorgaans zeer slecht uitgevoerd: goede vertalers zijn nu eenmaal duurder dan slechte. Een slechte vertaling is niet alleen een belediging van de lezer, maar kan er in sommige gevallen toe leiden, dat het betrokken boek nauwelijks meer begrepen kan worden en dus waardeloos is geworden. Onlangs kreeg ik een zogenaamd eksperimenteel boek in handen, waarin proefjes met elektriciteit werden beschreven. De vertaling was soms zo rammelend, dat zelfs iemand met een academische opleiding er niet meer uitkwam, laat staan een twaalfjarige wijsneus. Mijn kennis van het Engels kwam me nogal eens van pas ("revolution of the earth" mag je niet vertalen met "revolutie van de aarde" als "omwenteling van de aarde" bedoeld wordt!) om te begrijpen, wat er in de oorspronkelijke uitgave bedoeld werd.

Plaatjes kunnen niet vertaald worden. En zo komt het nogal eens voor, dat de "gewone" plaatjes uit het dagelijks

(bijvoorbeeld Amerikaanse) leven ongewijzigd worden overgenomen. Dat levert Amerikaanse boerderijen op en straatbeelden met Amerikaanse brandweerwagens en brandkranen die we hier in Nederland niet kennen. Ik herinner me, dat ik als kind bepaalde plaatjes gewoon niet begreep, omdat ze een niet-Nederlandse situatie uitbeeldden. Uitgevers zouden zich moeten realiseren, dat dergelijke zaken het leesplezier van kinderen vaak behoorlijk kan verzieken. Wanneer krijgen de Disney-figuren Knabbel en Babbel een staart, zoals eekhoorns die horen te hebben?

Boeken voor kinderen

Een wezenlijk onderdeel van de emancipatie van kinderen is dat ze ook toegang krijgen tot de wereld van het boek. Wat moet er veranderen?

Ten eerste zou het een goede zaak zijn, als er meer schrijvers actief zouden worden, die zich geheel richten op kinderen. Guus Kuijer is er zo een, maar er zijn er op dit moment wel meer. Deze mensen maken boeken speciaal voor kinderen, omdat zij kinderen als hun voornaamste publiek zien. Zij proberen zich in te leven in de wereld van kinderen, zijn daarnaast volwassenen en kunnen een brugfunctie vervullen als "vertalers" van de volwassenenwereld naar de kinderwereld. Maar ook kinderen zouden een uitgesproken rol kunnen vervullen in het maken van kinderboeken. Waarom is er geen aandacht voor door kinderen zelf gemaakt werk? (Behalve dan in het geval van "Kinderen schrijven aan God" of "Juf, die vlinder heeft mijn pyama aan", die bedoeld zijn om bij volwassen lezers vertedering op te roepen). Als kinderen wel zelf een blad kunnen maken (voorbeeld: Kinderstem) en wel zelf een radio-programma kunnen verzorgen (voorbeeld: Klap op je kop), en wel zelf films kunnen draaien (voorbeeld: Solidariteitsfilms), waarom zouden ze dan geen boeken kunnen schrijven? Welke uitgever begint er binnenkort met een schrijverskollektief, bestaande uit kinderen?

Ook zou er meer rekening gehouden kunnen worden met jeugdig publiek voor niet speciaal als kinderboek uitgegeven titels. Ik denk hierbij aan foto-boeken, atlanten, kookboeken enzovoort. Veel van dat soort boeken zouden ook voor kinderen geschikt zijn, als met hen rekening gehouden zou worden bij het schrijven van de teksten.

Maar allereerst moeten uitgeverij kinderen meer serieus gaan nemen. Ze zouden zich moeten realiseren, dat een kinderboek helemaal niet gauw gevuld is, maar net zoveel aandacht (zomet meer) vraagt als een boek dat voor volwassen publiek bestemd is.

DIT ARTIKEL WERD EERDER GEPLAATST IN DE KONGRESMAP VOOR DE STUDIEDAG DIE HET RCZE FRONT - HCMOSTUDIES IN 1981 IN UTRECHT ORGANISEERDE.

Wie weet wat goed is?

Mijn eerste stapjes

WANNEER EEN MAN TOT ZIJN VROUW ZEGT: "ACH KIND, GA MEE", DAN BETEKEN'T 'KIND' VOLGENS KOENEN "MENS, PERSOON IN HET ALGEMEEN, MET GEVOELSWAARDE VAN WEDERLIJDEN, BESCHERMING". NAAST HET NEERBUIGENDE VAN MANNEN NAAR VROUWEN, ZEGT DIT OOK IETS OVER HOE WE TEGEN KINDEREN AANKIJKEN. KINDEREN (KIND = "MENS IN ONVOLWASSEN STAAT") ZIJN ZWAK, HEBBEN HULP NODIG EN MOETEN BEHOED WORDEN VOOR GEVAREN DIE HET VAN BUITENAF BEDREIGEN. KINDEREN ZIJN ANDERS DAN VOLWASSENEN, ZE VORMEN EEN APARTE GROEP EN TELLEN PAS MEE WANNEER ZE MEERDERJARIG WORDEN.

THEO SANDFORT

De afstand zoals die er nu is tussen kinderen en volwassenen heeft niet altijd bestaan. Tot de 17e eeuw werden jongeren vanaf hun zevende jaar als volwassenen beschouwd. Of het nu ging om spel of werk, ze namen deel aan het maatschappelijk verkeer, ze kregen geen aparte behandeling. Zeker die met het leven en de dood te maken hadden, werden niet voor hen verborgen gehouden. Er was niet zoiets als privacy. Leeftijdverschillen speelden in het sociale leven geen rol. Vanaf de 17e eeuw is men anders tegen de jongeren gaan aankijken. Het kind krijgt eigenschappen als 'onschuld' en 'zwakte' toegeschreven. Onbewust van en nog onberoerd door het kwaad moet het kind beschermd worden. Een van de zaken waartegen het kind beschermd moest worden is de seksualiteit, die niet gezien werd als iets van het kind zelf, maar als een gevaar van buiten. Dat die onschuld van het kind wat seksualiteit betreft een fictie is blijkt uit de meest uiteenlopende technieken die men heeft moeten bedenken om jongeren van masturbatie af te houden. Om het kind te beschermen wordt het in een duidelijk van de volwassenen afgescheiden wereld geplaatst. Het 'kind' wordt uitgevonden, waarmee een kunstmatige kloof ontstaat tussen de wereld van kinderen en die van volwassenen. Het kind, de jongere en de puber: het zijn aan plaats en tijd gebonden uitvindingen en geen universele eigenschappen van de menselijke gesteldheid. Ook andere instituties, die wij als van een vanzelfsprekende natuurlijkheid ervaren zoals het kerngezin, het moederschap en het schoolwezen, zijn recente uitvindingen. Door de komst

van het gezin ontstaat er een privé-sfeer en ook de school doet de afstand van de kinderwereld tot de samenleving groeien. De verandering die zich hebben voorgedaan kwamen niet voor alle sociale klassen tegelijk, en voor de meisjes later dan de jongens. Van Ussel, die deze verandering beschreven heeft, laat zien dat zich tegelijkertijd met betrekking tot seksualiteit een verprentingsproces heeft voorgedaan. Als oorzaak van dit proces ziet hij sociaal-economische en daarmee samenhangende psychologische veranderingen.

Wie weet wat goed is voor 't kind

Voor sommigen is het misschien verleidelijk om de middeleeuwse situatie te verheerlijken. Daar lijkt weinig reden toe. Ook toen zal het lever harde kanten gehad hebben en zeker voor jongeren die over het algemeen de onderste plaatsen in de machts hiërarchieën zullen hebben ingenomen. Het is een vooruitgang dat in onze samenleving jongeren de rol van volwassene niet opgedrongen krijgen op het moment dat zij er voor hun gevoel nog niet aan toe zijn. Anderzijds zijn er genceg jongeren die het kind-zijn als een gevangenis ervaren. Voor sommigen duurt de periode van het kind-zijn te lang. Daarbij komt dat de kulturele verwachtingen die ten aanzien van kinderen gelden, hun beperker in de realisering van hun mogelijkheden. Kinderen worden niet behandeld als mensen, maar als potentiële volwas-

senen, op weg om een volgroeide persoonlijkheid te worden. Het beeld dat wij van kinderen hebben houdt hen klein en afhankelijk.

In onze omgang met kinderen is sprake van een dubbele moraal: wij behandelen hen in eerste instantie als kinderen in plaats van mensen. Wat we ten aanzien van volwassenen niet gauw zullen doen, doen we met de grootste vanzelfsprekendheid wel ten aanzien van kinderen. Ook zouden we vreemd staan te kijken, wanneer kinderen zich ten opzichte

Na-woord

EEN ENKELE KANTTEKENING, MET NAME OVER HET LAATSTE GEDEELTE VAN DE TEKST WAARIN THEO SANDFORT ZIJN MENING UITSPREEKT OVER EEN PEDOBEGEETING EN EEN JEUGDEMANCIPATIEBEGEETING EN DAARBIJ KENNELIJK DOELT OP DE SITUATIE IN NEDERLAND, LIJKT ONS WEL OP ZIJN PLAATS. WE MOETEN HIERBIJ OVERIGENS IN GEDACHTEN HOUDEN DAT HET ARTIKEL OORSPRONKELIJK GEDATEERD WAS IN DE VROEGE ZOMER VAN 1981.

BOB FERGUSON

Als er in zinnen als "hoewel er geen bezwaar tegen is dat pedofielen zich met kindere emancipatie bezighouden..." en verderop: "Een pedobeweging die zich primair op jeugdemancipatie richt, schiet zijn doel voorbij" en even daarvoor zelfs "onder het mom van..." iets wordt duidelijk gemaakt, dan is dat de

van ons zouden gedragen zoals wij ons ter aanzien van hen gedragen. Die ongelijke behandeling wordt gerechtvaardigd met het idee dat volwassenen weten wat goed is voor het kind.

Een dergelijk paternalisme spreekt ook uit de VN-verklaring van de rechten van het kind: deze rechten zijn alleen gericht op de bescherming van kinderen en hebben niets te maken met de uitdrukking van eigen wil. Het is echter de vraag of wij nog wel weten wat goed is voor kinderen. Onze ideeën daarover zijn zo gekleurd door de mythe van de kindheid, ons gebrek aan respect voor hen en de verheerlijking van het kerngezin, dat we eigenlijk weinig kunnen zeggen over wat de basisbehoefte van kinderen zijn. In plaats van kinderen te beschermen, kunnen we hen beter echte rechten geven, en deze rechten beschermen.

Rechten voor iedereen

Er worden verschillende rechten geopperd waar kinderen over zouden moeten beschikken. Invoering van deze rechten, wat niet van het ene op het andere moment kan geschieden, zal ingrijpende veranderingen in het sociale leven tot gevolg hebben. Voor verwezenlijking ervan zijn naast aanpassingen van de wetgeving ook andere structurele veranderingen noodzakelijk. Kinderen dienen bewust gemaakt te worden van de keuzemogelijkheden die ze hebben om zo

hun afhankelijke positie en isolement te kunnen doorbreken. Verder dienen volwassenen het beeld dat zij van kinderen hebben te wijzigen; ze moeten zich bewust worden van de machtspositie waarin zij zich ten opzichte van jongeren bevinden en een respectvolle en gelijkwaardige omgang nastreven. Kernpunt is dat kinderen net als volwassenen het recht moeten hebben om te beslissen over de zaken die hen het meest aangaan. Jongeren van welke leeftijd dan ook, moeten wanneer zij daar gebruik van wensen te maken, over de volgende rechten kunnen beschikken:

- * Het recht om de eigen verblijfplaats te kiezen. Kinderen moet het recht hebben om zelf uit te maken bij wie ze willen wonen: bij hun eigen ouders, bij andere volwassenen of alleen met andere kinderen samen, ook wanneer de thuissituatie daar in de ogen van de ouders of andere volwassenen geen directe aanleiding toe geeft. Voor de realisatie van dit recht moeten we afstappen van het idee dat het kerngezin de enige en ideale plaats is voor het kind om op te groeien; een situatie die overigens voor een toenemend aantal kinderen niet opgaat.
- * Het recht op politieke macht. Wanneer we ernst maken met onze democratie moeten de kinderen het recht hebben om te stemmen en gekozen te worden. Niet alleen wat het parlement betreft maar ook alle andere maatschappelijke instituties waar zij mee te maken hebben. Kinderen hebben dit recht nodig, omdat hun belangen niet zonder

meer samenvallen met die van volwassenen. Volwassenen stemmen ook niet namens kinderen. Wanneer kinderen het recht op gelegitimeerde macht krijgen, worden hun mogelijkheden vergroot om formele controle uit te oefenen op zaken die hen aangaan, niet als kinderen maar als burgers.

- * Het recht op economische macht, waaronder het recht om te werken en geld te verdienen. Door het voor kinderen mogelijk te maken om financieel onafhankelijk te zijn, zijn zij niet langer gedwongen om deel te nemen aan het gezinsleven en doen we afstand van één van de manieren om controle over hen uit te oefenen.

Andere rechten die kinderen zouden moeten hebben zijn: het recht om de opleiding in eigen handen te nemen, het recht op privacy, het recht op alle informatie die hen aangaat (het ongeinformeerd houden van kinderen, houdt ze onwetend, afhankelijk en machteloos), het verkrijgen van medische behandeling en andere hulp zonder instemming of inmenging van ouders, het recht op een omgeving die niet alleen is ingericht voor volwassenen, maar het ook voor jongeren mogelijk maakt om aan het maatschappelijke verkeer deel te nemen.

Kinderseksualiteit

Wanneer we anders tegen kinderen aan gaan kijken en er anders mee omgaan,

verwarring en onduidelijkheid die er bestaat over de "jeugdemanipatie" die de gelijknamige landelijke werkgroep van de NVSH nastreeft. Een verwarring, die in veel plaatsen op afdelingsniveau nog eens zo groot naar voren treedt.

Er zijn waarschijnlijk drie oorzaken aan te wijzen voor het feit dat nog steeds zoveel onduidelijkheid op dit gebied bestaat. Allereerst is er een ontstaansgeschiedenis: uit een beweging van pedofielen kwamen als logische stap in een proces van gedachtenontwikkeling ideeën naar voren die niet meer vertaald konden worden in termen van eigen groepsbelang tenzij door kwaadwilligen of starren van geest. De tweede oorzaak is een interne: er is vooral aanvankelijk te weinig scheiding geweest naar personen en naar inhoud van hetgeen 'de pedobeweging' en 'de jeugdemanipatiebeweging' te vertellen had. Ook het blad NIKS maakte zich hieraan in grove mate schuldig. De derde oorzaak is de invloed van buitenaf: doordat zo velen wantrouwig en bij voorbaat afwijzend stonden tegenover de nieuwe geluiden werd de communicatie niet bevorderd. Erg veel tijd moest besteed worden aan welles-nietus discussies die niet gebaseerd waren op een drang naar inzicht maar eerder op de behoefte gelijk te willen krijgen.

Het zal u opvallen dat tot dusverre in dit nawoord (nadrukkelijk?) is vermeden die duidelijkheid waaraan blijkbaar zo behoefte bestaat te verschaffen. Waarom niet: omdat het eigenlijk toch wel duidelijk ligt voor ieder die bereid is werkelijk te lezen en werkelijk kritisch te denken. Wat het begrip jeugdemanipatie kan inhouden is juist in bovenstaand artikel van Theo Sandfort zeer goed aangeduid, bijvoorbeeld daar waar hij de 'rechter voor iedereen' omschrijft. Voorwaar nog wel even een stukje maatschappelijke hervorming voordat kinderen vanzelfsprekend op zulke rechter kunnen rekenen. Maar de onduidelijkheid is in Sandfort's artikel nadrukkelijk terug te vinden, en het is niet toevallig dat die daar begint waar hij over kinderseksualiteit gaat spreken. En een kritisch lezer zal hem betrappen: hij spreekt namelijk aanvankelijk helemaal niet over kinderseksualiteit maar over "het recht op welke informatie dan ook over seks, ook over geboortenbeperking en geslachtsziekten." Zonder een dit soort problemen tornen kan men toch wel opmerken dat hier nu juist gesproken wordt over wat volwassenen nog onder seks verstaan. Eerst pleiten voor vrije toegang tot voorlichtingsmateriaal en erotika (van volwassenen) en daarna pas over het opheffen van stereotiepen ("tenslotte moeten kinderen hun seksualiteit kunnen

beleven zonder gehinderd te worden door..."): dat is toch waarlijk wel heel erg de wereld op haar kop zetten. "Seksuele bevrijding van kinderen is geen eenvoudige zaak", schrijft Theo terecht, en laten we het daar voorlopig maar op houden.

Dat het nuttig is dat er een beweging bestaat die de emancipatie van pedofilie en pedoseksualiteit centraal stelt staat buiten kijf. Er bestaat een hardnekkig misverstand dat de landelijke werkgroep jeugdemanipatie het daarmee oneens zou zijn. Daarmee is toch niet tegengesproken dat ook een beweging nuttig kan zijn die streeft naar de bevrijding van kinderen uit hun zwaar onderdrukte positie en de nadruk legt op dat aspect waar volgens die beweging die onderdrukking het zwaarste doorwerkt, namelijk op het terrein van de seksualiteit.

Maar spreek dan niet over "een pedobeweging die zich primair op jeugdemanipatie richt" want er zijn echt twee bewegingen, al zijn ze nog zo verstrengeld. Hoe beide bewegingen zich verder gaan ontwikkelen kan niemand voorspellen, maar het lijkt in elk geval onwaarschijnlijk dat ze weer in elkaar gaan vloeien tot één herkenbare groep.

heeft dat ook consequenties op het gebied van de seksualiteit. Wanneer erkend wordt dat het kind van zijn geboorte af een seksueel leven leidt.

Kinderen hebben het recht op welke informatie dan ook over seks, ook over geboortebepaling en geslachtsziekten. Deze informatie kan beter niet achteraf worden gegeven, wanneer het te laat is. Ook is het zinloos wel informatie te geven, maar geen beschikking te geven over middelen om geboorte en geslachtsziekten te voorkomen. Kinderen moeten vrij toegang hebben tot voorlichtingsmateriaal, maar ook tot zinneprikkende lectuur en andere vormen van erotika. Verder moeten kinderen het recht hebben om zich in seksuele contacten te begeven met wie ze maar willen, mits de contacten met wederzijdse instemming plaatsvinden. Tenslotte moeten kinderen hun seksualiteit kunnen beleven, zonder gehinderd te worden door traditionele normen en angstgevoelens en ambivalentie die anderen hebben ten aanzien van seksualiteit. Dat betekent ook het opheffen van stereotype sekserollen. Het idee van de noodzakelijkheid van sekse-rol-identiteit voor een gezonde ontwikkeling, moet nodig op de helling.

Seksuele bevrijding van kinderen moet niet voorbijgaan aan het feit dat seksueel gedrag en beleven in de loop van de ontwikkeling van een mens kwalitatief verandert. Ook moet deze bevrijding niet leiden tot de misvatting zoals die ons door de kinderporno worden voorgehouden, namelijk dat kinderen hyperseksueel zijn en alles leuk vinden, zodat elke toenaderingspoging van een volwassene te rechtvaardigen is. Een belangrijk recht dat kinderen moeten hebben is dan ook het recht om 'nee' te zeggen, ook wanneer het om ooms en tantes gaat die het kind zo graag aanhalen. Belangrijk is dat het kind op de hoogte is van seksuele zaken, hun eigen seksualiteit en die van anderen begrijpen. Kinderen worden onwetend gehouden terwijl wij ons er tegelijkertijd zorgen over maken dat ze kwetsbaar zijn voor seksuele toenaderingen van volwassenen. Informatie is een belangrijke voorwaarde om het voorkomen van seksueel misbruik van kinderen tegen te gaan.

Een belangrijke voorwaarde voor de seksuele bevrijding van kinderen is dat volwassenen hun houding herzien ten aanzien van hun eigen seksualiteit en die van kinderen. Ook moeten de leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving worden afgeschaft, voorzover zij bevoogden zijn ten aanzien van kinderen.

Seksuele bevrijding van kinderen is geen eenvoudige zaak, omdat verschillende diep verankerde normen ermee worden doorbroken. In een bevrijde kinderseksualiteit staat het orgasme niet langer centraal, is de heteroseksualiteit en de leeftijdsovereenkomst geen bindend voorschrift, en is de lust geëmancipeerd in de zin dat ze ook op zich nastrevenswaardig is en niet normatief verbonden is met de beleving van liefde. Wanneer kinderen seksueel

bevrijd zijn, kunnen volwassenen nog heel wat van hen leren.

Seksuele bevrijding van kinderen mag nooit op zich staan. Wanneer het niet samengaat met een algehele herziening van de positie van kinderen is er slechts sprake van een schijnbevrijding waarin seksualiteit verwordt tot een konsumptieartikel. Werkelijke seksuele bevrijding van kinderen leidt er toe dat ze zich dan ook op andere gebieden als autonome en onafhankelijke wezens ontwikkelen.

Pedofilie

Kinderbevrijding heeft ook implicaties voor een verschijnsel als pedofilie. Wanneer kinderen zelf mogen kiezen met wie ze seksueel contact hebben kan moeilijk bezwaar worden gemaakt tegen pedoseksuele contacten die met wederzijdse instemming tot stand komen. Pedofielen (voorzover je van een onafhankelijke categorie kan spreken) hebben belang bij de bevrijding van kinderen. Anderzijds zullen kinderen ook weerbaarder worden tegen seksuele toenaderingspogingen van ouderen, die zijn niet wensen.

Pedofielen hebben ook een eigen zaak. Hun belangen en die van kinderen vallen niet zonder meer samen, evenmin als belangen van mannen en vrouwen in heterorelaties samenvallen. Hoewel er geen bezwaar tegen is dat pedofielen zich met kinderemancipatie bezighouden, verdient het de voorkeur, dat er een beweging is die de emancipatie van pedofilie en pedoseksualiteit centraal stelt. Hierbij gaat het zowel om de emancipatie naar buiten, naar de samenleving toe, als naar binnen toe: de pedofielen zelf en de eventuele jongere partners met wie zij een relatie hebben. Door de samenleving met pedoseksualiteit te konfronteren in plaats van het onder het mom van jeugd- en kinderemancipatie te verkopen, kan een bijdrage geleverd worden aan het meer omvattende doel van de kinderemancipatie. Een pedobeweging die zich primair op jeugdemanicipatie richt, schiet zijn doel voorbij. Wanneer over pedofilie gesproken wordt, dient echter wel rekening te worden gehouden met de positie die kinderen in deze samenleving hebben en de rechten waarover zij zouden moeten beschikken. Het verschijnsel pedofilie kan niet teruggebracht tot het probleem van een minderheid.

LITERATUUR:

Dasberg, L., GROOTBRENGEN DOOR KLEINHOUDEN Meppel: Boom, 1975.
Farson, R., BIRTHRIGHTS Harmondsworth: Penguin, 1974.
Gussenhoven, R., ZO DE JONGEN ZINGEN... Amsterdam: Doktoraalskriptie, 1980.
Holt, J., ESCAPE FROM CHILDHOOD. Harmondsworth: Penguin, 1974.
O'Carroll, T., PAEDOPHILIA, THE RADICAL CASE. London: Peter Owen, 1980.
Ussel, J. van, Wie houdt er niet van kinderen? DE GIDS, 1976, 139 (7), 443-456.

DELTA BOEK
POSTBUS 92
2980 AB RIDDERKERK

nieuw!

van
dr. Frits Bernard
verscheen de 3e Duitse
druk van

- o PÄDOPHILIE (onder de titel: "KINDERSCHÄNDER?") Geheel bijgewerkt en vernieuwd. f 29.50

Voorts van Bernard
leverbaar:

- o COSTA BRAVA en
- o VERFOLGTE MINDERHEIT de (haast klassieke) pedofiele romans. Per stuk f 24.90 (alleen in de Duitse taal leverbaar - Nederlandse edities zijn uitverkocht)

Frits Bernard

VERFOLGTE MINDERHEIT

Ein pädophiler Roman

- o FONDSLIJST najaar '82 van FOERSTER in Berlijn met beschrijvingen van 35 titels is verkrijgbaar.

Voorts verscheen:

- o BOEKENLIJST, een inventarisatie van verkrijgbare homoboeken, samengesteld door DELTABOEK.

Toezening van boeken geschiedt na ontvangst van het bedrag (plus f 5.- porto). De prijslijst is dan gratis. Prijslijst apart na ontvangst van f 5.- (aftrekbaar bij bestelling).

DELTABOEK
Postbus 92
2980 AB RIDDERKERK
giro 1653533

Wij drukken op de volgende pagina's twee ingezonden brieven af. M.Kooy reageert op "Het testament van een ex-hulpverlener" van John Veno en het commentaar daarop uit NIKS nr.7 '82. Een lezer uit Amsterdam uit zijn verontwaardiging over het "toelatingsbeleid" dat sinds kort is ingesteld bij de wekelijkse sauna-avond van de NVSH afdeling Leiden. Eventuele reacties op een van deze brieven die men nog in het decembernummer opgenomen wil zien moeten uiterlijk 13 november op de bus.

Bravo John!

Pedofilie veroordeel ik niet, maar wel sommige pedofielen, die in hun bemoeizieke verzamelwoede kinderen niet ontzien. Pedofilie heeft voor mij nog een andere betekenis dan de seksuele oriëntatie, namelijk ook die van het respect van een kind. Hetero-seksualiteit is toch ook niet

alleen de seksuele belangstelling voor het andere geslacht.

Wel wordt ik ziek van die pedofielen die nergens anders over kunnen praten dan over vriendjes (?) en hun veroveringen, die hun frustraties middels ziekmakende verhalen kwijt moeten. Pedofielen, die gevoelsgenoten opzoeken met geen ander doel dan de jongere uit hun relatie weggopen/lullen.

Bravo John, eindelijk eens een stuk wat al veel eerder geschreven had moeten worden.

(advertentie)

Nog te verkrijgen bij de schrijver
Ries van Wallenburg

"Een vriend voor allen"

(belevenissen van een pedofiele padvindersleider)

en

"Het geheim van de blauwe zak op de helling van de Kusberg"

(bundel korte verhalen over pedofiele relaties)

Per bundel f20,- (incl. verzendkosten)
Beide bundels tegelijk besteld: f35,-
(incl. verzendkosten)

Te bestellen door overmaking van het bedrag op giro 977919 ten name van:
A. van Wallenburg te Apeldoorn o.v.v.
"Een vriend" of "het geheim" of beide.

Niet als rechtvaardiging voor eigen geslaagdheid, maar als uiting van opgekropte woede.

Ik begrijp je vertwijfeling en je weerzin.

Bekende pedofiele verhaaltjes zijn van de hulpzoekende best te pruimen, maar niet van diegenen die al jaren meelopen en waarvan je toch wel mag verlangen dat ze hebben nagedacht en dat ze elke keer weer van relaties en gesprekken leren.

Die niet de hand in eigen boezem willen steken.

Die niet over hun problemen verstandelijk en met inzicht kunnen praten.

En dit brengt mij dan op de kritiek; op het artikel van Rik Wanders en Corrit Goslinga.

Pedofiele problematiek is niet alleen de rationele kritiek op de maatschappij. Pedofilie is ook dat skala van gevoelens, van de volwassene in haar/zijn relatie tot de jongere en de omgeving, dat niet kan worden gebundeld in de rationele maatschappijkritiek.

Het zijn gevoelens waar een hulpverlener mee zit, menselijke gevoelens die een andere aanpak vereisen.

Hier heb je niets aan rationalisatie, maar aan een meevoelen. Het is de problematiek van de volwassene, hier is begrip nodig voor de mens en zijn handelen.

Niet dat ik NIKS ontzeg over pedofilie te praten of te schrijven, maar wel dat zo'n discussie in NIKS mij dan wat onwaarachtig overkomt.

Ik voel me dan voor een theoretisch blok geplaatst, waar ik niet mee uit de voeten kan.

Jeugdemanipatie is prachtig, alleen zou ik mens-emanipatie meer verwelkomen.

Ik vind het weer zo'n hokjesmentaliteit. Vanuit jeugdemanipatie is de pedofiele problematiek niet volledig te onderkennen.

Zelfs de pedofiel(e), die het kind haar/zijn vrijheid geeft om zelf te leven en te beslissen, zit met gevoelens, die zij/hij kwijt wil en die zij/hij in of bij NIKS niet kwijt kan.

De niet-professionele hulpverlener overschat zichzelf niet, maar realiseert zich dat degenen voor wie zij/hij het doet ook mede bepalen wat zij zijn en wat zij/hij is.

Dit gebeurt onwillekeurig.

Zij/hij verontzacht de maatschappij niet, maar wijst op zelfkritiek en verantwoordelijkheidsgevoel.

Zij/hij verwijt de pedofiel(e) ook geen gezonde mate van egoïsme, maar wel het veiligstellen van die situatie, waarin deze ongestoord kinderen als gebruiksvoorwerpen ziet.

Zij/hij veroordeelt niet wat men in onderling overleg of in onderlinge toestemming overeenkomt, maar wel diegenen die kinderen benaderen omwille van de macht van het getal.

M.Kooy.

Bollenbad

Als vrij regelmatig bezoeker van de zaterdagse sauna-avond in het Noordwijkse Bollenbad, welke jaren her op initiatief van de NVSH-afdeling Leiden tot stand kwam, wil ik langs deze weg "stoom afblazen" van mijn ergenis over het volgende:

Ter verduidelijking zij vermeld, dat mijn gevoelsmatige en seksuele gerichtheid zich alleen tot kinderen uitstrekt. Echter ben ik wel getrouwd, hoewel de relatie tussen mij en mijn vrouw zuiver op "vriendschappelijke" basis berust. Om deze reden laten wij elkaar volkomen vrij in doen en laten, hetwelk in de praktijk tot beider tevredenheid funktioneert.

Op zaterdag 11 september j.l. werd door de vrijwillige sauna-beheerder, ene heer H., te verstaan gegeven dat de sauna vanaf dat moment alleen nog maar toegankelijk was voor mensen die in een geaccepteerde samenlevingsvorm verkeren... Met dien verstande dat alleenstaanden (lees: pedofielen) van de afdeling Leiden een uitzondering vormen. Resumerend komt het hierop neer: gehuwden en/of samenwonenden én alleenstaanden (met of zonder vriend(je) / vriendin(netje)) uit de Regio Leiden zijn welkom. Gehuwden en/of samenwonenden buiten de Regio idem dito.

Alleenstaanden buiten de Regio worden echter geweerd (!). Mag ik hier voorzichtig een selektieve diskriminatie konstateren, nota bene binnen een vereniging welke mede de belangen van minderheidsgroeperingen nastreeft?

Vanwaar deze ongeloofwaardige maatregel, zult u als verontwaardigde (?) meedenker reageren..?

Welnu: De doelstelling voor het sauna-gebeuren in Noordwijk is voor de afdeling Leiden altijd geweest: een voor IEDEREEN toegankelijke gezins-sauna, waarbij tevens gebruik kon worden gemaakt van het aanwezige (prachtige) binnen-zwembad. Naarmate de jaren verstreken, begon zich op den duur een mannen-overschot te manifesteren. Eigenlijk was dat er wel altijd al, maar zeker de laatste tijd werd de sauna verhoudingsgewijs door meer pedofiel gerichte mensen bezocht. Op zichzelf misschien niet verontrustend ware het niet, dat er onder "ons" (helaas) een enkele gevoelsgenoot bleek te zijn die zijn gerichtheid wat al te nadrukkelijk beleefde en dit bij kinderen plaatse-

lijk lichamelijk benadrukte. Ouders, tot wie dergelijke handtastelijkheden bij hun kinderen doordrongen, beklagden zich hierover niet bij de heer H. of de persoon in kwestie, doch lieten hun ongenoegen hierover blijken door eenvoudigweg niet meer te komen. De heer H. en 'n overige vrijwillige helpers zagen hierbij de doelstelling van de sauna voorbij geschoten en besloten uiteindelijk tot voornoemde maatregel. Sympatieker oplossing leek mij persoonlijk om het kaf van het koren te onderscheiden, desnoods door de "groep" als medeverantwoordelijk aan te wijzen, waardoor deze uit eigenbelang regulerend had kunnen optreden. Hiervoor dient men dan wel vóórdat men tot een dergelijk diskriminerend besluit komt, met alle betrokkenen om de tafel te gaan zitten. Zolang we niet alle Surinamers over de grens zetten omdat een handjevol misdadige trekjes blijkt te hebben, moet dit mogelijk zijn.

Waarom IK mij zo druk maak als gehuwde pedofiel? (Tenslotte kan ik, hoe vreemd dan ook, als zodanig de sauna bezoeken). Welnu, uit principiële overwegingen wens ik mij niet achter het gehuwd-zijn te verschuilen. Bovendien blijft de maatregel nog onaanvaardbaar voor gevoelsgenoten.

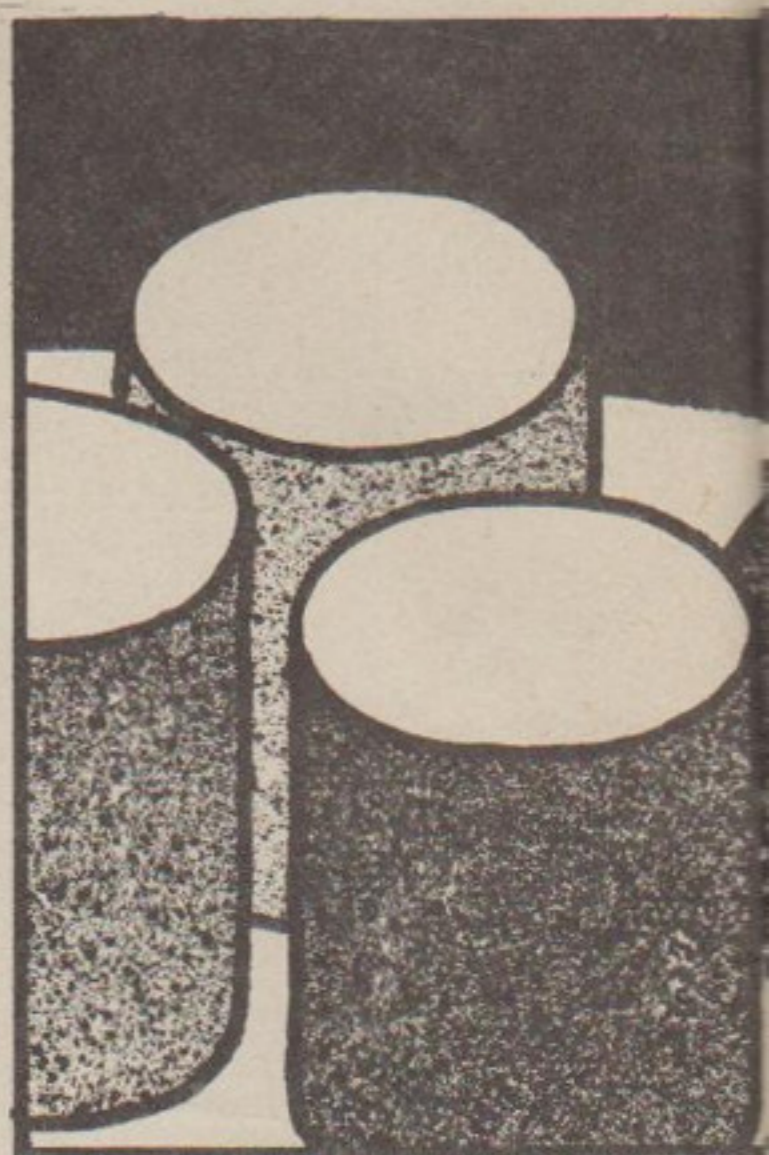
Het argument dat een mannen-overschot so wie so niet gewenst is, mag als niet steekhoudend worden afgedaan, aangezien we bij welke openbare gelegenheid dan ook een mannen-overschot zullen kunnen konstateren. Kijk eens om u heen op sportveld, zwembad, bioscoop etc. De mannen en of jongens zullen er talrijker zijn.

Het is beslist niet diskriminerend bedoeld, maar alleen in de supermarkt zal de vrouw de man in aanwezigheid kunnen overtreffen. (Is de emancipatie dan toch nog niet zo ver gevorderd?).

En laten we binnen de NVSH alsjeblieft niet op seksuele voorkeur gaan afwijzen. Eerlijkheidshalve moet gezegd worden, dat een pedofiel gericht mens (dus ook ik) niet alleen voor de sauna en het zwembad naar Noordwijk komt. Natuurlijk vinden wij het prachtig om "geaccepteerde kontakten" te kunnen hebben in het liberale sfeertje van de NVSH-sauna. Het spelen en zwemmen met een kind, nota bene zo puur en naakt als het geboren is, de tussentijdse tafeltennis-spelletjes, en waarachtig ook de sauna, is toch een feest op zichzelf. De mensen die er oog voor hebben zien de kinderen daar zelf ook echt genieten.

Een taboe-sfeer was in de sauna tot op heden niet gekend. Prachtig toch! Volledige integratie van de pedofiele medemens op kleine schaal... Wanneer het uiteindelijk toch mogelijk blijkt dat een hele kleine minderheid BINNEN een GOEDWILLIGE minderheid aan de vroegere situatie definitief een eind maakt is dit diep treurig.

R.P.
Amsterdam

Nieuws te koop

DE BREDASE FILMGROEP "SOLIDARITEIT FILMS" HEEFT EEN NIEUWE TITEL TOEGEVOEGD AAN HAAR JONGERENJOURNAALS. DE FILM HEEFT "NIEUWS TE KOOP" EN GAAT OVER DE ACHTERGRONDEN VAN NIEUWSVOORZIEUING. HET SCENARIO IS OPGEHANGEN AAN DE VERWIKKELINGEN OP EEN MIDDELBARE SCHOOL, WAAR MEN MITTIE VAN HET SCHOOLBLAD WORDT TEGENGEHOUDEN VANWEGE EEN ARTIKEL ER IN OVER NIEUWSCENSUUR IN ZUID-AFRIKA EN DE OVEREENKOMSTEN SAARVAN MET NEDERLAND.

Blikvoer

persiflages wordt duidelijk gemaakt, dat nieuws vooral een produkt is dat verkocht moet worden. Wat gevraagd wordt, wordt geleverd: sensatie, zonder al te veel achtergronden.

Solidariteit Films bestaat uit 4 mensen, die samen met een groep jongeren films maken. Die films zijn gericht op het middelbare school publiek en handelen over aktuele onderwerpen. De meewerkende jongerengroep is betrokken bij alle stadia van het filmproces. Solidariteit Films brengt films uit in twee series: de Jongerenjournals (zoals dus "Nieuws te koop" eren is), die uitgebreid op een thema ingaan. Andere Jongerenjournals handelen over reclame en konsumptie, kernenergie en gehandicapten in onze samenleving. Daarnaast worden Jongerenberichten geproduceerd, korte films handelend over aktuele zaken (de eerste "Euroshimane bedankt" over de 21 novemberdemonstratie ging tegelijk met "Nieuws te koop" in première).

SOLIDARITEIT FILMS, DE ROY VAN ZUIDE-WIJNIAAN 8, 4818 GB BREDA, TEL. 076 - 14 82 91.

RW

In de loop van de film wordt duidelijk gemaakt dat objectieve nieuwsvoorziening onmogelijk is. Er worden situaties getoond die op twee manieren worden becommentarieerd ("Turken zijn te lui om te werken" versus "Turken worden gediskrimineerd en krijgen daaronder moeilijker een baan"). Bas gaat de straat op om scholieren over de Derde Wereld-problematiek te interviewen en moet naderhand aan de montage-tafel een korte selectie uit het opgenomen materiaal maken. Het dilemma wordt nu duidelijk voelbaar: wat laat je weg. Objektiviteit kan niet, want je moet keuzes maken. De nieuwsvoorziening via de media steunt op het materiaal dat ze kopen van de grote persbureaus. In kostelijke reergezette

Doe normaal

ZONDAG 31 OKTOBER GAF HET ROTTERDAMS KINDERTEATER WIEDUS DE PREMIERE VAN HAAR NIEUWSTE PRODUKTIE "DOE NORMAAL JOH". EEN PROGRAMMA VOOR ACHT TOT TWAALF JARIGEN, GESCHREVEN DOOR KAREL EIJKMAN, OVER KINDEREN DIE IN DE ENE JEUGDGROEP LEIDER ZIJN EN TEGELIJKETIJD IN DE ANDERE JEUGDGROEP ONDERGESCHIKT ZIJN. KINDEREN DIE EIGENLIJK NOOIT ZICHZELF KUNNEN ZIJN EN HUK ANGSTEN EN ONZEKERHEDEN NIET DURVEN EN KUNNEN TONEN.

Kees, Linda, Debbie en Herman vormen zowel binnen als buiten de (vijfde) klas een hecht groepje. Kees is een ongeluksvogel bij wie (bijna) alles misgaat en dat compenseert door veel fantasie in de groepspelletjes te stoppen. Hij is bang voor Bobby, die op straat altijd de baas over het groepje speelt. Op een

gegeven moment werpt Bobby zich op als heler van gestolen spullen. Hij wringt zich echter in allerlei bochten wanneer de anderen hem erop aanspreken dat hij zelf niet meejat. Debbie blijft Bobby hoe dan ook als ster zien. Linda krijgt een kick wanneer ze zowel in de supermarkt als van haar moeder jat. Met die kick verdringt ze eigenlijk haar onzekerheden over haar plaats in het groepje. Kees zit aan alle kanten in een benarde positie. Op straat de lul, op school krijgt hij altijd de schuld en thuis heeft hij voortdurend mot met z'n vader. Moeder weet weer niet wat ze met die huissituatie aanmoet. De reddende engel voor Kees is fopwinkelhouder Hendrik van de Woude, "een professioneel a-sociaal". Hendrik leert Kees op zichzelf te vertrouwen, waardoor tenslotte de rollen tussen Kees en Bobby worden omgekeerd. In een handgemeen wint Kees en druip Bobby af, z'n zekerheid kiezend in de onderdanige positie van het andere groepje.

In het spel wordt Kees z'n ontwikkeling naar zelfstandigheid en van zich af bijten duidelijk getoond. Het is jammer dat Bobby nogal oppervlakkig wordt neergezet. In een soort weegschaalvorm had anders de ontwikkeling van Kees ten koste van Bobby nog duidelijker vorm gekregen. Louis Kockelman als Kees maakt iets te veel gebruik van drukke gebaren

Zijn gevoelens/ontwikkeling komen daardoor wat geforceerd tot hun recht. Overhaupt spelen in deze produktie gevoelens over onzekerheid een grote rol. Die gevoelens worden te veel onlijnd weergegeven en te weinig concreet (en daardoor herkenbaar) geuit. Het blijft nu als toeschouwer meer een kwestie van aan- en invoelen. Als aanvulling op de ontwikkeling van Kees komt fopwinkelhouder Hendrik wel redelijk uit de verf. Overigens wordt in het verhaal aan de hand van een "scheetzak" het taboe van het winden laten wat doorbroken.

"DOE NORMAAL JOH", KINDERTEATER WIEDUS. INLICHTINGEN: POSTBUS 28596, 3003 JB ROTTERDAM, TEL. 010 - 66 35 02. KONTAKTADRES: COURTYNE 6, 3221 LL HELLEVOETSLUIS, TEL. 01883 - 1 43 75.

HA

Foto: Jan Vos

T PERSBUREAU foto: Solidariteit Films

Gesneden Koek

TOT NU TOE ZIJN DE BOKKES VERGADER- EN AKTIEKOERS STEEDS DOOR CORRIT GOSLINGA HAPKLAAR VOOR U OP WIST GEZAAGD. DITMAAL, OMDAT CORRIT EEN KORTJE VAKANTIE BIJ EENS- LANDS GEBIED, VERVULLEN TWEE ANDEREN GEWAMENLIJK DEZE TAAK.

BOB FERGUSON/RIK WANDERS

De ingelaste LWG-vergadering op 30 september bleek riet die beslissingskracht te bezitter die sommigen ervan hadden verwacht. De bestuursplannen voor een huishoudelijk reglement waarin een struktuur zou werden vastgelegd met een binnenring en een buitenring waren nog weinig konkreet uitgewerkt, zodat het niet mogelijk was er een beslissing over te nemen. Op 3 november zal aan de LWG-vergadering een concept van een huishoudelijk reglement worden voorgeleed.

Ook het toegesegde financiële overzicht van de stand van zaken kon riet tijdig worden opgemaakt.

Wel werd de tekst van een motie vastgesteld, om te worden ingediend op de Verenigingsraad (VR) van 9 oktober. In deze motie werd gesteld dat de landelijke werkgroepen van de NVSH riet onder de zelfde financiële toewijzingsregels (gebaseerd op ledernaantal) kunnen vallen als de afdelingen en werd een andere regeling voorgesteld teneinde de LWG's enige zekerheid te kunnen bieden voor het voortzetten van hun aktiviteiten.

De VR nam deze motie echter niet aan, hetgeen betekent dat het voortbestaan van alle LWG's vanaf dit moment zeer twijfelachtig is geworden.

Op dit moment is het in afwachting van de LWG-vergadering van 3 november vrijwel niet mogelijk om werkelijk zinnige uitspraken te doen over de toekomst van onze landelijke werkgroep en van het blad NIKS.

Kindervuist

Een organisatie waarmee het wel goed gaat is Kindervuist. De vakbond van kinderen heeft het weer een aktie achter de rug en begint zich weer op nieuwe. Op 13 oktober was de samen met "Stop de Kindermoord" georganiseerde Dag van de Kinderstraat. Op tal van plaatsen in Nederland vroegen kinderen aandacht voor het feit, dat de weg van huis naar school nog steeds (letterlijk) levensgevaarlijk is.

De eerst volgende aktie is al achter de rug als deze NIKS verschijnt, namelijk de aanbieding van de Kinderstroonrede. Deze is gemaakt op het St. Juttemiskamp in september jongstleden. In die Troonrede zijn de punten vervat waarvan Kindervuist wil dat daar door de regering aandacht aan wordt besteed.

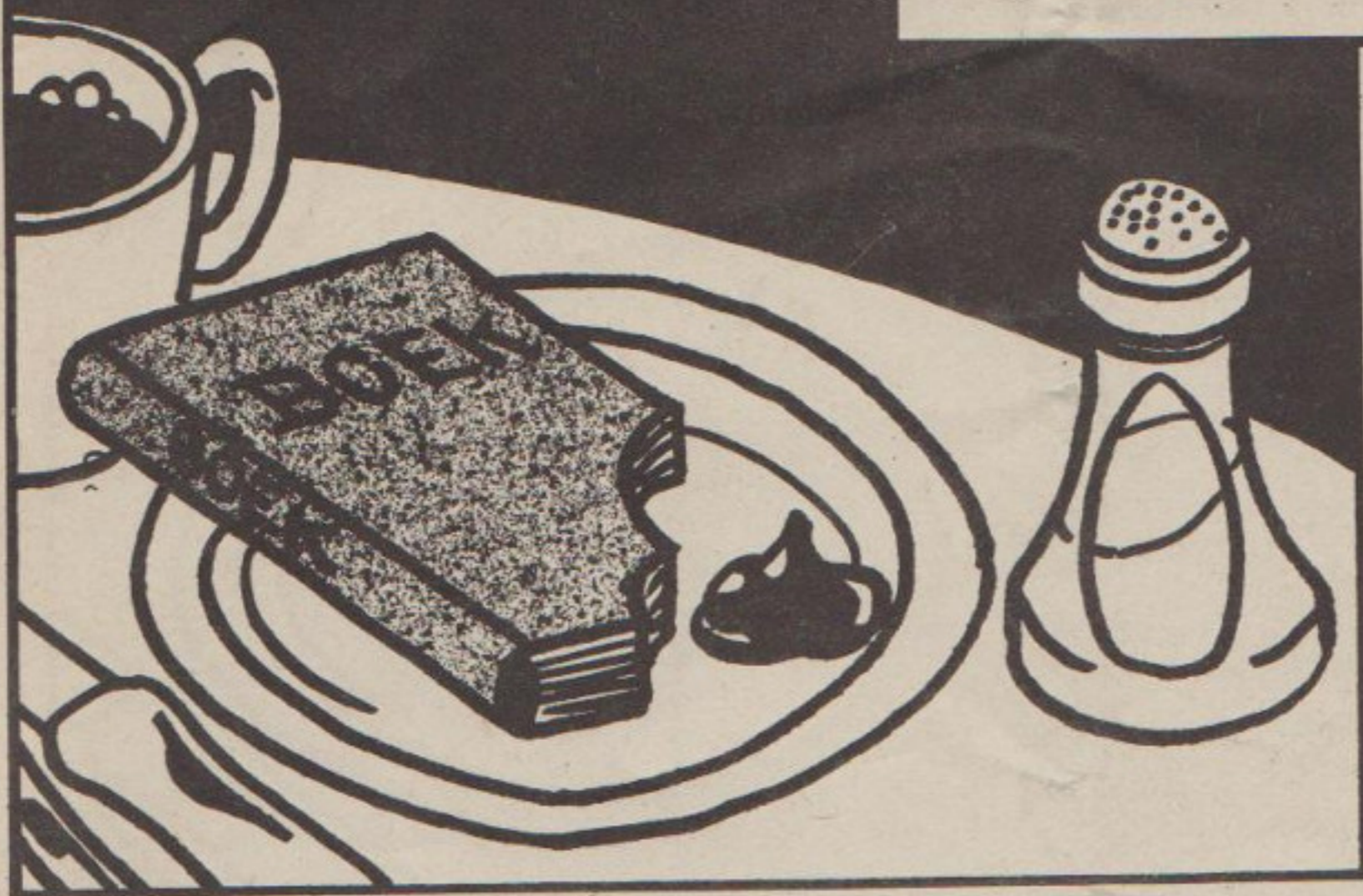
Vorig jaar werd deze Troonrede bij afwezigheid van 2e Kamer voorzitter Dolman aangeboden aan een ander lid van het Kamerspresidium, de Heer Eevrsdijk. Dit jaar weigerde Dolman om de Troonrede aan te nemen. Zijn argument ("kinderen schrijven niet uit eigen beweging een Troonrede") kwam hem te staan op een brief van de nieuwe Kindervuist-voorzitter: Elsje van Sprang. In antwoord daarop schreef Dolman een briefje van twee regels dat Kindervuist maar een afspraak moet maken en of die Troonrede van te voren weer opgestuurd kan worden.

Een aktie, die rond Sinterklaas zijn beslag moet krijgen is de aktie "Toys for the Boys" ("leger speel goed"). Kindervuist zamelt op dit moment speelgoed in om dit op zaterdag 4 december te kunnen aanbieden bij het Ministerie van Defensie. Het doel van de aktie is om de militairen met dat speelgoed in plaats van met wapens te laten spelen.

Kindervuist is betrokken bij de voorbereiding van het internationaal Jongerenjaar (1983). Daarmee zitten de naast het Nederlands Platform Internationaal Jongerenjaar NPJJ, dat zo'n beetje alle andere jeugdborgorganisaties overkoepelt. Kindervuist heeft een aantal jongeren getipt, die vroeger binnen KV actief waren en die nu meewillen draaien in de voorbereiding van het Jongerenjaar.

De overheid is een Meneer, en die Meneer heeft altijd een beetje neergekeken op Kindervuist (lees de opmerking van Dolman een eindje terug in dit artikel). Maar zo zachtjes aan begint de Meneer wat meer interesse te krijgen in dat Kindervuistje dat hem voortdurend in de onderbuik port. De Kommissie Herinvulling Landelijk Overleg Jeugdbeleid heeft een rapport uitgebracht dat aan Kindervuist voor becommentariering werd toegezonden. Saillante opmerking uit dat rapport: funkties worden afgestemd op de behoeften van kinderen en Kindervuist wordt daarbij getipt als belangenbehartiger van kinderen. Daarvoor is natuurlijk wel noodzakelijk, dat Kindervuist zijn (dus blijkbaar ook door CEM erkende) unieke identiteit overeind houdt en zich weet te verzetten tegen ambtelijke inkapseling en bureaucratie met volwassenen die wel even willen vertellen welke de belangen van kinderen dan wel zijn.

vormen de politieke gevangenen en idem vluchtelingen. Kritiek op justitie, die de justitie van het establishment is ("Hun recht is niet ons recht, hun recht is onrecht"): klassejustitie, rassenjustitie. Dit leidt tot de overweging, dat iedere gevangene na een politieke gevangene is. Straf op school en in (kinder)tehuizen en de akties van BM komen ook aan bod. Over 2 pagina's breed staat het artikel van Hans Arts afgedrukt over Vadertje Staat als zedenmeester: het relaas van iemand, die is opgepakt vanwege seksuele kontakten met jongens. Het artikel komt niet los van de (op zich natuurlijk verschrikkelijke) ervaringen met politie en justitie van een opgepakte pedofiel. Het theoretiserende deel van het artikel blijft hier ook in steken. En dat terwijl Vadertje Staat heel wat fundamentele kritiek naar het hoofd geslingerd had kunnen worden wat betreft haar zedenwetgeving en vervolgingsbeleid. Een gemiste kans, jammer.

Doif is dood

EEN VAN DE KLASSEKE SOLO-SKETCHES VAN TOON HEPMANS IS DIE WAARIN HIJ EEN OUDER GOOCHELAAR SPELT DIE BIJ EEN TV-AUDITIE AL ZIJN TRUCS ZIET MISLUKKEN. TOPPUNT VAN SCHLEMIELIJKHEID IS HET MOMENT DAT DE DUIF DIE U19 EEN KISTJE HAD MOETEN OPFLADEREN, ER DOOD IN BLIJKT TE LIGGEN: "DOIF IS DOOD, MENIER. HEMPT TE LANG IN HET KISTJE GEZETEN, MENIER." DE ZAAL BRULT VAN HET LACHEN EN IK ZIT MET EEN BROK IN MIJN KEEL.

Voor mij ligt de bundel "Een witte duif achter grauwe tralies." "Met een bijdrage van: Dr. Edw. Brongersma." vermeldt de omslag niet zonder commerciële bedoeling maar de auteur is Theo Gerritsen. Hij werkte eraan in het Bossche Huis van Bewaring en die onvrijwillige verblijfplaats bespeur je bijna op elke bladzijde: de daar gemaakte foto's, de gedichten en de teksten. Theo zat ruim acht maanden uit voor zijn tiende (of elfde?) veroordeling wegens vrijwillige en wederkerige seks met jongens onder de zestien. Ook hun aanwezigheid is in de hele bundel onmiskenbaar.

Ik ken Theo vrij goed en durf dus te schrijven dat hij wel iets van die hermansiaanse goochelaar heeft. Overlopend van goede bedoelingen en vol liefde voor de edele kunst, maar niet altijd behendig genoeg om te voorkomen dat er dingen omvallen. Doorgaans over hem heen. Debacles op het zakelijke en op het intermenselijke vlak. Men hoort mij niet meebrullen met de zaal.

Over "Een witte duif achter grauwe tralies" valt best wat negatiefs op te merken. Rommelige opmaak met rare oude-Engelse lettertjes, een allegaartje van uit Pojkart-uitgaven geknipte prentjes van kinderen, een fragment van een brief van dominee Klamer tussen de inleiding en de eerste gedichten in. En zo kan ik

nog wel even doorgaan. De foto's en de gedichten, daar gaat het om. De grauw afgedrukte foto's van een vorige-eeuwse gevangenis. De gedichten die mij om meer dan één reden diep treurig stemmen en slechts op André Hazes lijken te wachten om tot hitstatus te worden verheven:

"Hier rijen dagen en nachten zich
aaneen
ik vraag me af, hoe kom ik hier
doorheen
het leven lijkt ineens grauw en grijs
ik raak compleet van de wijs
langzaam ga ik er aan kapot
steeds vaker voel ik me rot..."

Enzovoorts. Er toch weer dat brok in mijn keel.

"EEN WITTE DUIF ACHTER GRAUWE TRALIES"
DOOR THEO GERRITSEN, MET EEN BIJDRAGE
VAN DR. EDWARD BRONGERSMA. UITGAVE:
STICHTING A.F.K.I., HUIJOS 79, HOOG-
VEEN. PRIJS: f 10,- INKILSIEF PORNO.
ZIE ADVERTENTIE BIDDERS IN DIT NUMMER.

GG

VRIJBRIEF over straf

Vrijbrief nr. 10 (herfstnummer) gaat over straf. En daaronder wordt dan vooral straf verstaan, zoals die door Vrouwe Justitia wordt uitgedeeld. Artikelen over de zin van straf (wat wordt ermee beoogd en wat levert het op), de gevolgen van straf ("Is er leven na de bajes?"), de toestanden in gevangenis. Een hoofdstuk apart

Al met al biedt deze Vrijbrief een forse berg leesvoer (waaronder gedichten over het onderwerp) over straf. Niet uitpuittend behandeld, dat kan ook niet, wel zodanig gevarieerd, dat de lezer wel het idee moet krijgen, dat straf en straffen een uiterst moeilijk en emotioneel onderwerp vormen. Uit de redactionele inleiding: "Mishandeling, foltering, celstraf en isolatie. Je weet pas wat het is als je het zelf hebt meegemaakt. Maar zeker na het lezen van zoveel verklaringen, getuigenissen en vooral gedichten kunnen we een klein stukje meevoelen van de angst, woede, eenzaamheid en machteloosheid waar bajesklanten onder moeten lijden."

Een prima produkt, deze Vrijbrief ("...tegenkrant van en voor jongeren").

Vrijbrief, Oranje Nassalaan 51,
1075 AK Amsterdam, tel. 020 -
73 68 69. Abonnementen kosten voor
1982 f 15,- (hele jaargang) of
f 3,50 (alleen nog laatste nummer).

RW

MEDEDELING VOOR DE LEZERS VAN NIKS

Met ingang van dit nummer van Niks geen advertentiepagina van de stichting jep eindhoven meer. Ons assortiment werd te groot voor één pagina. Ook de belangstelling van de lezers van dit blad voor onze uitgaven bleek niet zo groot. Vandaar dat wij besloten hebben om met deze advertenties te stoppen.

DE STICHTING JEP EINDHOVEN GAAT ECHTER
GEWOON DOOR MET HAAR AKTIVITEITEN !

Indien u vanaf nu dus meer wilt weten over onze uitgaven of deze wilt bestellen, kunt u dat doen door ons even te bellen of te schrijven. Wij sturen u dan een uitgebreide folder met daarin het volledige assortiment uitgaven op het gebied van pedofilie, seksuele opvoeding en voorlichting en kinderseksualiteit wat via ons verkrijgbaar is.

JEP

stichting jep eindhoven

postbus 440 eindhoven tel: 040 - 418260

BESTELBON

Opsturen naar stichting A.F.P.I.
Helios 79, 7904 HC HOOGEVEEN

Ondergetekende:

Naam:
Adres:
Postcode:
Woonplaats:

bestelt hiermee

...ex. Witte duif bundel à f10,00

Betalingswijze (s.v.p. aankruisen):

- girobetaalkaart/Eurocheque ingesloten
- kontant - ingesloten (aantekenen)
- gestort op giro 1079132
tnv. Theo Gerritsen Hoogeveen
- verzending onder rembours
(extra f7,50)

Datum en handtekening:

Stichting A.F.P.I. - voorheen Martijn - wil binnenkort weer starten met de uitgave van haar maandblad Martijn. Doelstelling blijft ongewijzigd: namelijk integratie van oudere/jongere relaties op vrije basis in de hedendaagse maatschappij. In samenwerking met enkele organisaties zijn wij in staat u nu reeds een speciale aanbieding te doen. Maandblad Martijn zal vanaf januari 1983 weer verschijnen. Oud-abonnees worden verzocht contact met ons op te nemen. U kunt nu reeds profiteren van onze speciale kennismakingsaktie. Wij bieden u aan:

"Een witte duif achter grauwe tralies" (bundel proza). Een bundel "gevoel" van een mens, gedetineerd omdat hij van jongens houdt. Zie de recensie elders in dit blad. Met bijdragen van ds. A. Klamer en dr. E. Brongersma. Foto's van het interieur van het HVB Den Bosch, 64 pagina's offsetdruk. Prijs inclusief portokosten slechts f 10,00. Bestelnummer: B 001
VAN ELKE VERKOCHTE BUNDEL KOMT 1 GULDEN TEN GOEDE VAN KINDERVUIST.

Agenda

OA = Open Avond

Tenzij anders vermeld beginnen de bijeenkomsten om 20.00 uur en worden ze gehouden op de adressen die in de adreslijst op bladzijde 2 bij de betreffende plaatsen zijn vermeld.

november

- 2 Spreekuur Groningen, Kraneweg 56
- 3 LWGJ-ledenvergadering, trefcentrum 'de Feniks', Stationsweg 112, Den Haag, 19.45 u.
- 4 OA Rotterdam
- 10 Thema-avond Den Haag met commissaris Anneke Visser van de zedenpolitie
- 12 Thema-avond Utrecht over kinderpornografie, met Els Peters, Bob Ferguson en Theo Sandfort
- 15 OA Nijmegen, Bloemerstraat 90
- 16 OA Amsterdam
- 26 OA Deventer, Smedenstraat 98

Foto: Ben Wolbers

december

- 2 OA Rotterdam
- 4 WOPJE-vergadering, NVSH-pand Utrecht, Wittevrouwensingel 100, 10.30 u.
- 7 Spreekuur Groningen, Kraneweg 56
- 8 OA Den Haag
- 10 OA Utrecht
- 15 LWGJ-ledenvergadering, trefcentrum 'de Feniks', Stationsweg 112, Den Haag, 19.45 u.
- 20 OA Nijmegen, Bloemerstraat 90
- 21 OA Amsterdam
- 31 OA Deventer, Smedenstraat 98

enz...

FILMAVOND ROTTERDAM

ZONDAGAVOND 14 NOVEMBER ORGANISEERT DE AFDELINGSWERKGROEP ROTTERDAM IN HET NVSH-PAND AAN HET KONINGIN BOMBA-PLEIN EEN FILMAVOND.

Vertoond wordt "Noordsee ist Noordsee" over de vijandschap en vervolgens vriendschap tussen twee veertienjarige jongens uit de betonwijken van Hamburg. Uwe is regelmatig pispaal van z'n nogal drinkende vader. Uwe vijzelt z'n gekrenkte gevoelens van eigenwaarde op door leider te spelen van een kleine jeugdbende. Hij reageert zich af op een jongen met een chaneesachtig uiterlijk. Het komt op een gegeven moment tot een vechtpartij, waarin Uwe verliest. De jongens realiseren zich dat ze allebei door de maatschappij worden uitgekast en besluiten te vluchten. Uiteindelijk varen ze de Noordsee op.

Als voorfilm wordt gedraaid de film "Het Snoesje van de Week", van het Utrechtse Instituut voor Ontwikkelingspsychologie (in de oktober-NIKS bespreken). Aanvang 20.00 uur (zaal open 20.00 uur). Entree f 5.--.

Kind dood na botsing met politie-auto

Van onze correspondent

Flakplek

Volgens de politie stak de jongen met zijn fiets plotseling de weg over, waardoor de politie van Achtkarspelen hem niet meer kon ontwijken.

de Studiegroep Pedofilie te Antwerpen brengt ook dit jaar weer een kalender met jongensfiguren uit van Vlaamse makelij.

Deze kalender kan besteld worden door overmaking van 490 Belgische Franken (ca. 27 gulden) op rekening nr. 001-0780454-68 bij de A.S.L.K., tnv. Studiegroep Breughelstraat 31, B-2000 Antwerpen (B).

Toezending volgt in december.

NIKS

Postbus 6614

3002 AP Rotterdam

port payé
port betaald
UTRECHT